

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بنام خدای بخشاینده، با رحم

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَخَلَقَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالًا كَثِيرًا وَنِسَاءً ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي تَسَاءَلُونَ بِهِ وَالْأَرْحَامَ ۚ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَيْكُمْ رَقِيبًا (1)

ای مردم! بپرهیزید از (خشم) پروردگار خویش، آنکه آفرید شما را از نفسی یگانه ئی و آفرید از آن نفس زن او را و منتشر ساخت از این دو مردانی بسیاری و زنانی. و بپرهیزید از (خشم) خدا آنکه از یکدیگر سوال می کنید به او و رحم ها. هر آئینه خدا است بر شما مراقب. (1)

وَءَاتُوا الْيَتَامَىٰ أَمْوَالَهُمْ ۚ وَ لَا تَبَدَّلُوا الْخَبِيثَ بِالطَّيِّبِ ۚ وَ لَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَهُمْ إِلَىٰ أَمْوَالِكُمْ ۚ إِنَّهُ كَانَ حُوبًا كَبِيرًا (2)

و بدهید یتیمان را دارائی ایشان را؛ و نکنید عوض ناپاک را به پاکیزه؛ و مخورید دارائی ایشان را به سوی دارائی خویش. هر آئینه این کار است گناهی بزرگی. (2)

وَ إِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تُقْسِطُوا فِي الْيَتَامَىٰ فَانكِحُوا مَا طَابَ لَكُمْ مِنَ النِّسَاءِ مِمَّنِّيٰ وَ ثَلَاثَ وَ رُبْعَ ۚ فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تَعْدِلُوا فَوَاحِدَةً أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ ۚ ذَٰلِكَ أَدْنَىٰ ۚ أَلَّا تَعْدِلُوا (3)

و اگر ترسیدید آنکه نتوانید عدل کنید در (حق) یتیمان پس نکاح کنید آنچه مناسب بود شما را از زنان دو و سه و چهار؛ پس اگر ترسیدید آنکه نتوانید عدل کنید پس (نکاح کنید) یک زن را یا آن را که مالک شد دست های راست شما. این است نزدیک تر آنکه نکنید ستم. (3)

وَءَاتُوا النِّسَاءَ صَدُقَاتِهِنَّ نِحْلَةً ۚ فَإِنْ طِبَّنَ لَكُمْ عَنْ شَيْءٍ مِّنْهُ نَفْسًا فَكُلُوهُ هَنِيئًا مَّرِيئًا (4)

و بدهید زنان را مهر ایشان را به خوشدلی. و اگر زنان در گذرند به رضایت خویش برای شما از چیزی از آن مهر شخصاً پس بخورید آن را به راحتی و گوارائی. (4)

وَ لَا تَوْتُوا السُّفَهَاءَ أَمْوَالَكُمُ الَّتِي جَعَلَ اللَّهُ لَكُمْ قِيَمًا وَ ارْزُقُوهُمْ فِيهَا وَ اكْسُوهُمْ وَ قُولُوا لَهُمْ قَوْلًا مَّعْرُوفًا (5)

و ندهید بیخردان را دارائی خویش را، آنچه که ساخته است خدا برای شما سبب استقامت معیشت و بخورانید ایشان را از آن اموال و بیوشانید ایشان را و بگوئید برای ایشان سخنی نیکی. (5)

وَ ابْتَلُوا الْيَتَامَىٰ حَتَّىٰ إِذَا بَلَغُوا النِّكَاحَ فَإِنْ آنَسْتُمْ مِنْهُمْ رُشْدًا فَادْفَعُوا إِلَيْهِمْ أَمْوَالَهُمْ ۚ وَ لَا تَأْكُلُوهَا إِسْرَافًا وَ بَدَارًا ۚ وَ مَنْ كَانَ غَنِيًّا فَلْيَسْعَفْ ۚ وَ مَنْ كَانَ فَقِيرًا فَلْيَأْكُلْ بِالْمَعْرُوفِ ۚ فَإِذَا دَفَعْتُمْ إِلَيْهِمْ أَمْوَالَهُمْ فَأَشْهَدُوا عَلَيْهِمْ ۚ وَ كَفَىٰ بِاللَّهِ حَسِيبًا (6)

و امتحان کنید یتیمان را تا آنگاه که رسند به حد نکاح پس اگر دریافتید از ایشان حسن تدبیر پس برگردانید به سوی ایشان دارائی ایشان را؛ و نخورید آن دارائی را به اسراف و عجله

از آنکه بزرگ شوند. و هر که باشد ثروتمند پس باید پرهیزگاری کند؛ و هر که باشد فقیر پس باید بخورد به وجه پسندیده. پس وقتیکه برگردانیدید به سوی ایشان دارائی ایشان را پس گواه گیرید بر ایشان. و بس است خدا حساب گیرنده. (6)

لِّلرَّجَالِ نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ وَلِلنِّسَاءِ نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ مِمَّا قَلَّ مِنْهُ أَوْ كَثُرَ ۖ نَصِيبًا مَّفْرُوضًا (7)

برای مردان است سهمی از آنچه گذاشت پدر و مادر و خویشاوندان و برای زنان است سهمی از آنچه گذاشت پدر و مادر و خویشاوندان از آنچه کم باشد از آن (مال) یا بسیار. سهمی، واجب شده. (7)

وَ إِذَا حَضَرَ الْقِسْمَةَ أُولُو الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينُ فَأَرْزُقُوهُمْ مِنْهُ وَقُولُوا لَهُمْ قَوْلًا مَعْرُوفًا (8)

و وقتیکه حاضر شد هنگام تقسیم کردن (میراث) صاحبان خویشاوندی و یتیمان و مستمندان پس بدهید ایشان را چیزی از آن و بگوئید برای ایشان سخنی نیکی. (8)

وَ لِيُخْشَ الَّذِينَ لَوْ تَرَكَوْا مِنْ خَلْفِهِمْ ذُرِّيَّةً ضِعَافًا خَافُوا عَلَيْهِمْ فَلْيَتَّقُوا اللَّهَ وَ لْيَقُولُوا قَوْلًا سَدِيدًا (9)

و باید بترسند آنان که اگر گذاشتند از بعد خود اولاد ناتوان را خائف شدند بر ایشان، پس باید بترسند از خدا و باید بگویند سخن استوار. (9)

إِنَّ الَّذِينَ يَأْكُلُونَ أَمْوَالَ الْيَتَامَىٰ ظُلْمًا إِنَّمَا يَأْكُلُونَ فِي بُطُونِهِمْ نَارًا ۖ وَسَيَصْلَوْنَ سَعِيرًا (10)

هر آئینه آنانکه می خورند دارائی یتیمان را به ظلم، جز این نیست که می خورند در شکمهای خویش آتش را؛ و به زودی می سوزند در آتش سوزان. (10)

يُوصِيكُمُ اللَّهُ فِي - أَوْلَادِكُمْ لِلذَّكَرِ مِثْلُ حَظِّ الْأُنثِيَيْنِ ۖ فَإِن كُنَّ نِسَاءً فَوْقَ اثْنَتَيْنِ فَلَهُنَّ ثُلُثَا مَا تَرَكَ ۖ وَإِن كَانَتْ وَاحِدَةً فَلَهَا النِّصْفُ ۖ وَلِأَبَوَيْهِ لِكُلِّ وَاحِدٍ مِّنْهُمَا السُّدُسُ مِمَّا تَرَكَ إِن كَانَ لَهُ وَلَدٌ ۚ فَإِن لَّمْ يَكُنْ لَهُ وَلَدٌ وَ وَّرَثَتْهُ أُوَّابَاهُ فَلِأُمِّهِ الثُّلُثُ ۚ فَإِن كَانَ لَهُ إِخْوَةٌ فَلِأُمِّهِ السُّدُسُ ۚ مِن بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُوصِي بِهَا أَوْ دَيْنٍ قس أَبَاؤُكُمْ وَ أَبْنَاؤُكُمْ لَا تَدْرُونَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ لَكُمْ نَفَعًا ۚ فَرِيضَةٌ مِّنَ اللَّهِ قس إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا (11)

حکم می کند شما را خدا در (حق) فرزندان شما؛ برای مرد است مانند بهره دو زن. پس اگر هستند زنان بیشتر از دو، پس برای ایشان است دو سوم آنچه گذاشته است؛ و اگر هست یک دختر پس برای او است نصف. و برای پدر و مادر او برای هر یک از ایشان است یک ششم آنچه گذاشته است اگر باشد برای او فرزندی. پس اگر نباشد برای او فرزندی و وارث او پدر و مادر او شوند پس برای مادر او است یک سوم. پس اگر باشد برای او برادران پس برای مادرش است یک ششم. از بعد (ادای) وصیتی که میت کرده به آن یا (ادای) قرض. پدران شما و پسران شما نمی دانید که کدام ایشان نزدیک تر است به شما در نفع. حصه معین کرده شد از جانب خدا. هر آئینه خدا است دانا، نهایت هوشیار. (11)

وَأَكْمَرُ نَصْفًا مَا تَرَكَ أَرْوَاجِكُمْ إِنْ لَمْ يَكُنْ لَهُنَّ وَلَدٌ فَإِنْ كَانَ لَهُنَّ وَلَدٌ فَلَكُمْ الرُّبْعُ مِمَّا تَرَكَنَّ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُوصِيَنَّ بِهَا أَوْ دَيْنٍ ۗ وَاللَّهُ الرَّبُّعُ مِمَّا تَرَكَنَّ إِنْ لَمْ يَكُنْ لَكُمْ وَلَدٌ ۗ فَإِنْ كَانَ لَكُمْ وَلَدٌ فَلَهُنَّ الثَّمَنُ مِمَّا تَرَكَنَّ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّةٍ تُوصُونَ بِهَا أَوْ دَيْنٍ ۗ وَإِنْ كَانَ رَجُلٌ يُورَثُ كَلَالَةً أَوْ امْرَأَةً وَلَهُ أَخٌ أَوْ أُخْتٌ فَلِكُلِّ وَاحِدٍ مِّنْهُمَا السُّدُسُ ۗ فَإِنْ كَانُوا أَكْثَرَ مِنْ ذَلِكَ فَهُمْ شُرَكَاءُ فِي الثَّلَاثِ ۗ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُوصَىٰ بِهَا أَوْ دَيْنٍ غَيْرِ مُضَارٍّ ۗ وَصِيَّةٌ مِنَ اللَّهِ ۗ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَلِيمٌ (12)

و برای شما است نصف آنچه گذاشت زنان شما اگر نباشد برای ایشان فرزندی. پس اگر باشد برای ایشان فرزندی پس برای شما است یک چهارم آنچه گذاشته اند. بعد از (ادای) وصیتی که کرده باشند یا (ادای قرض). و برای زنان است یک چهارم آنچه شما گذاشتید اگر نباشد برای شما فرزندی. پس اگر باشد برای شما فرزندی، پس برای زنان است یک هشتم آنچه گذاشته اید. از بعد (ادای) وصیتی که کرده باشید یا (ادای) قرض. و اگر باشد مردی که از او میراث می خواهد کلاله، یا زنی و برای او است برادری یا خواهری پس برای هر یک از ایشان است یک ششم. پس اگر باشند بیشتر از این پس ایشان شریکان اند در یک سوم. از بعد (ادای) وصیتی که کرده باشد به آن یا (ادای) قرض به غیر آنکه ضرر رسانده باشد. حکم کرده شده است از جانب خدا. و خدا است دانا، برده بار. (12)

تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ ۗ وَمَنْ يُطِعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ يُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ۗ وَذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ (13)

این ها اند حد های خدا. و هر که فرمانبرداری می کند خدا و پیغمبر او را در آردش به بهشت هائی که می رود از زیر آن ها جوی ها همیشه باشندگان در آن ها. و این است پیروزی بزرگ. (13)

وَمَنْ يَعِصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَتَعَدَّ حُدُودَهُ يُدْخِلْهُ نَارًا خَالِدًا فِيهَا وَلَهُ عَذَابٌ مُّهِينٌ (14)

و هر که نافرمانی می کند خدا و پیغمبر او را و تجاوز می کند از حد های او در آردش به آتش همیشه باشندگان در آن و برای او است عذابی خوار کننده ئی. (14)

وَاللَّاتِي يَأْتِيَنَّ الْفَاحِشَةَ مِنْ نِسَائِكُمْ فَأَسْتَشْهِدُوا عَلَيْهِنَّ أَرْبَعَةٌ مِّنْكُمْ صَلِيٌّ فَإِنْ شَهِدُوا فَأَمْسِكُوهُنَّ فِي الْبُيُوتِ حَتَّىٰ يَتَوَفَّهِنَّ الْمَوْتُ أَوْ يَجْعَلَ اللَّهُ لَهُنَّ سَبِيلًا (15)

و آنانکه می آیند با فحشا از زنان شما پس گواه طلبید بر ایشان چهار مرد از خود (مسلمانان)؛ پس اگر گواهی دادند پس نگاه دارید ایشان را در خانه ها تا آنکه بمیراند ایشان را مرگ یا بسازد خدا برای ایشان راهی. (15)

وَالَّذَانَ يَأْتِيَنَّهَا مِنْكُمْ فَادْوُهُمَا ۗ فَإِنْ تَابَا وَأَصْلَحَا فَأَعْرِضُوا عَنْهُمَا ۗ إِنَّ اللَّهَ كَانَ تَوَّابًا رَّحِيمًا (16)

و آن دو کس که می آیند با آن از شما پس بیازارید آن دو را؛ پس اگر توبه کردند و نیکوکاری پیش گرفتند پس دست بر دارید از ایشان. هر آئینه خدا است توبه پذیر، با رحم. (16)

إِنَّمَا التَّوْبَةُ عَلَى اللَّهِ لِلَّذِينَ يَعْمَلُونَ السُّوءَ بِجَهَالَةٍ ثُمَّ يَتُوبُونَ مِنْ قَرِيبٍ فَأُولَئِكَ يَتُوبُ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا (17)

جز این نیست که (وعده قبول) توبه بر خدا است برای آنانکه می کنند گناه به نادانی باز توبه می کنند از نزدیکی پس آنها بر می گردد به رحمت خدا بر ایشان. و است خدا دانا، نهایت هوشیار. (17)

وَلَيْسَتِ التَّوْبَةُ لِلَّذِينَ يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ حَتَّىٰ إِذَا حَضَرَ أَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ إِنِّي تُبْتُ الْآنَ وَلَا الَّذِينَ يَمُوتُونَ وَهُمْ كُفَّارٌ أُولَئِكَ أَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا (18)

و نیست وعده قبول توبه برای آنانکه می کنند بدی ها تا آن وقتیکه پیش آمد یکی از ایشان را مرگ، گفت: هرآنینه من توبه می کنم الحال و نه آنان را که می میرند و ایشانند نامعتقدان. آنها آماده ساخته ایم ما برای ایشان عذابی درد دهنده ئی. (18)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا يَحِلُّ لَكُمْ أَنْ تَرْتُوا النِّسَاءَ كَرْهًا مَسِيًّا وَلَا تَعْضُلُوهُنَّ لِتَذَهَبُوا بِبَعْضِ مَا آتَيْنَهُنَّ إِلَّا أَنْ يَأْتِيَنَّ بِفَحِشَةٍ مُّبِينَةٍ وَ عَاشِرُوهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ فَإِنْ كَرِهْتُمُوهُنَّ فَعَسَىٰ أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئًا وَ يَجْعَلَ اللَّهُ فِيهِ خَيْرًا كَثِيرًا (19)

ای آنانکه ایمان آورده اید! نمی شود حلال برای شما اینکه میراث گیرید زنان را به ناخوشی ایشان؛ و نکنید منع ایشان را تا بروند با بعضی آنچه داده اید ایشان را مگر آنکه بیایند با فحشای آشکاری. و زندگانی کنید با زنان به وجه پسندیده. پس اگر ناپسند کنید زنان را پس شاید آنکه ناپسند کنید چیزی را و بسازد خدا در آن چیز خیری بسیاری. (19)

وَ إِنْ أَرَدْتُمْ اسْتِبْدَالَ زَوْجٍ مَّكَانَ زَوْجٍ وَ آتَيْتُمْ إِحْدَاهُنَّ قِنطَارًا فَلَا تَأْخُذُوا مِنْهُ شَيْئًا أَتَأْخُذُونَهُ بُهْتَانًا وَإِنَّمَا مُبِينًا (20)

و اگر خواستید تبدیل کردن همسری به جای همسری و داده باشید یکی از ایشان را مال بسیار در مهر پس نگیرید از آن چیزی. آیا می گیرید آن را به ظلم و ستم، و گناه آشکار؟ (20)

وَ كَيْفَ تَأْخُذُونَهُ وَقَدْ أَفْضَىٰ بَعْضُكُمْ إِلَىٰ بَعْضٍ وَ أَخَذْنَ مِنْكُمْ مِيثَاقًا غَلِيظًا (21)

و چگونه می گیرید آن را و به یقین آمیزش کرده است بعضی شما به سوی بعضی و گرفتند زنان از شما عهدی محکمی. (21)

وَ لَا تَنْكِحُوا مَا نَكَحَ آبَاؤُكُمْ مِنَ النِّسَاءِ إِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ إِنَّهُ كَانَ فَحِشَةً وَ مَقْتًا وَ سَاءَ سَبِيلًا (22)

و نکنید نکاح کسی را که نکاح کرد پدران شما از زنان مگر آنچه که گذشت. هرآنینه این است کار بسیار زشت و نفرت آور، و بد روشی است. (22)

حُرِّمَتْ عَلَيْكُمْ أُمَّهَاتُكُمْ وَ بَنَاتُكُمْ وَ أَخَوَاتُكُمْ وَ عَمَّاتُكُمْ وَ خَالَاتُكُمْ وَ بَنَاتُ الْأَخِ وَ بَنَاتُ الْأُخْتِ وَ أُمَّهَاتُكُمْ اللَّاتِيَّاتُ أَرْضَعْنَكُمْ وَ أَخَوَاتُكُمْ مِنَ الرِّضَاعَةِ وَ أُمَّهَاتُ نِسَائِكُمْ وَ رَبَّاتُ بُيُوتِكُمُ اللَّاتِيَّاتُ فِي

حُجُورِكُمْ مِّنْ نِّسَائِكُمُ اللَّاتِي دَخَلْتُمْ بِهِنَّ فَإِن لَّمْ تَكُونُوا دَخَلْتُمْ بِهِنَّ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ وَحَلَائِلُ أَبْنَائِكُمُ الَّذِينَ مِنْ أَصْلَابِكُمْ وَأَنْ تَجْمَعُوا بَيْنَ الْأُخْتَيْنِ إِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ ۗ إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا (23)

حرام کرده شد بر شما مادران شما و دختران شما و خواهران شما و خواهران پدران شما و خواهران مادران شما و دختران برادر و دختران خواهر و مادران شما آنانکه شیر داده اند شما را و خواهران شما از جهت شیرخوری و مادران زنان شما و دخترانی که در تحت کفالت شما پرورش می شوند از زنان شما آنانکه همبستر شده اید با آنها، پس اگر نشده اید همبستر با آنها پس نیست گناه بر شما، و زنان پسران شما آنانکه از پشت شما باشند و آنکه جمع کنید میان دو خواهر مگر آنچه که گذشت. هر آئینه خدا است آمرزنده، مهربان. (23)

وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ النِّسَاءِ إِلَّا مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ ۗ كَتَبَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ ۗ وَ أَجَلَ لَكُمْ مَا وَرَاءَ ذَلِكَ أَنْ تَنْتَغُوا بِأَمْوَالِكُمْ مُحْصِنِينَ غَيْرَ مُسَدِّحِينَ ۗ فَمَا اسْتَمْتَعْتُمْ بِهِ مِنْهُنَّ فَآتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ فَرِيضَةً ۗ وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا تَرَاضَيْتُمْ بِهِ مِنْ بَعْدِ الْفَرِيضَةِ ۗ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا (24)

و ازدواج شده گان از زنان مگر آنچه مالک او شده است دست های راست شما؛ حکم خدا بر شما. و حلال کرده شده برای شما آنچه آنطرف این آنکه طلب کنید با دارائی خود عفت طلبانه نه به شهوت رانی. پس چون کام گرفتید با وی از زنان پس بدهید ایشان را مهر ایشان را که مقرر شده. و نیست گناه بر شما در آنچه با یکدیگر راضی شدید به آن از بعد مقرر شده. هر آئینه خدا است دانا، نهایت هوشیار. (24)

وَمَنْ لَّمْ يَسْتَطِعْ مِنْكُمْ طَوْلًا أَنْ يَنْكِحَ الْمُحْصَنَاتِ الْمُؤْمِنَاتِ فَمِنْ مَّا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ مِّنْ فَتْيَاتِكُمُ الْمُؤْمِنَاتِ ۗ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِأَيْمَانِكُمْ ۗ بَعْضُكُمْ مِّنْ بَعْضٍ ۗ فَانكِحُوهُنَّ بِأَذْنِ أَهْلِهِنَّ وَآتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ مُحْصَنَاتٍ غَيْرَ مُسَدِّحَاتٍ وَلَا مُتَّخِذَاتِ أَخْدَانٍ ۗ فَإِذَا أَحْصَيْتُمْ فَرِيضَةً فَعَلَيْهِنَّ نِصْفُ مَا عَلَى الْمُحْصَنَاتِ مِنَ الْعَذَابِ ۗ ذَلِكَ لِمَنْ خَشِيَ الْعَنَتَ مِنْكُمْ ۗ وَأَنْ تَصْبِرُوا خَيْرٌ لَّكُمْ ۗ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ (25)

و هر که نتواند از شما از جهت توانگری آنکه نکاح کند زنان آزاد زنان ایمان آورنده را پس از آنچه مالک شد دست های راست شما از جوانان زنان ایمان آورنده گان. و خدا است دانا تر به ایمان شما. بعضی شما از بعضی است. پس نکاح کنید ایشان را به اجازه خانواده ایشان و بدهید مهر ایشان را به خوش خوئی عقیفانه نه شهوانی و نه گیرنده دوستان پنهانی. پس وقتیکه در حباله زوج آمدند پس اگر آمدند با فحشا پس بر ایشان است نصف آنچه بر زنان آزاد است از عقوبت. این برای کسی است که ترسید از رجوع کردن به زنا از شما. و آنکه صبر کنید بهتر است برای شما. و خدا است آمرزنده، با رحم. (25)

يُرِيدُ اللَّهُ لِيُبَيِّنَ لَكُمْ وَيَهْدِيَكُمْ سُنَنَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَيَتُوبَ عَلَيْكُمْ ۗ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ (26)

می خواهد خدا تا روشن بسازد برای شما و رهنمائی کند شما را به راه های کسانی از پیش شما و بر گردد به رحمت بر شما. و خدا است دانا، نهایت هوشیار. (26)

وَاللَّهُ يُرِيدُ أَنْ يَتُوبَ عَلَيْكُمْ وَيُرِيدُ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهَوَاتِ أَنْ تَمِيلُوا مَيْلًا عَظِيمًا (27)

و خدا می خواهد آنکه بر گردد به رحمت بر شما و می خواهند آنانکه می کنند پیروی شهوات را که کج روی کنید، کج روی بزرگی. (27)

يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُخَفِّفَ عَنْكُمْ وَ خُلِقَ الْإِنْسَانُ ضَعِيفًا (28)

می خواهد خدا آنکه سبک کند از شما. و آفریده شده است انسان ضعیف. (28)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَأْكُلُوا ءَمْوَالِكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ إِلَّا أَنْ تَكُونَ تِجَارَةً عَن تَرَاضٍ مِّنْكُمْ وَ لَا تَقْتُلُوا ءَنْفُسَكُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا (29)

ای آنانکه ایمان آورده اید! نخورید دارائی خود را در میان خویش به ناحق مگر آنکه باشد داد و ستدی به آنچه که با یکدیگر موافقه کرده اید از شما. و نکشید خویشتن را. هر آئینه خدا است به شما مهربان. (29)

وَ مَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ عُدْوَانًا وَ ظُلْمًا فَسَوْفَ نُصَلِّيهِ نَارًا وَ كَانَ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا (30)

و هر که می کند این را تجاوز کنان و ستم کنان، پس به زودی می سوزانیم او را در آتش. و است این بر خدا آسان. (30)

إِنْ تَجَنَّبُوا كِبَائِرَ مَا تُنْهَوْنَ عَنْهُ نُكَفِّرْ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَ نُدْخِلْكُمْ مَدْخَلًا كَرِيمًا (31)

اگر دوری جوئید گناهان بزرگ را آنچه منع شده اید از آن، نابود سازیم از شما گناهان کوچک شما را و در آریم شما را محلی گرامی. (31)

وَ لَا تَتَمَنَّوْا مَا فَضَّلَ اللَّهُ بِهِ بَعْضَكُمْ عَلَى بَعْضٍ ۗ لِلرِّجَالِ نَصِيبٌ مِّمَّا كَتَبْنَا وَ لِلنِّسَاءِ نَصِيبٌ مِّمَّا كَتَبْنَا وَ سَأَلُوا اللَّهَ مِنْ فَضْلِهِ ۗ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا (32)

و نکنید آرزو آنچه را که برتری داده است خدا به آن بعضی از شما را بر بعضی. برای مرد ها است بهره از آنچه به دست آورده اند؛ و برای زنان است بهره از آنچه به دست آورده اند. و بطلبید از خدا از بخشایش او. هر آئینه خدا است به همه چیز دانا. (32)

وَ لِكُلِّ جَعَلْنَا مَوَالِيَ مِمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَ الْأَقْرَبُونَ ۗ وَ الَّذِينَ عَقَدْتُمْ أَيْمَانَكُمْ فَآتُوهُمْ نَصِيبَهُمْ ۗ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدًا (33)

و برای همه مقرر کردیم سرپرستان از آنچه گذاشت پدران و مادران و خویشاوندان. و آنانکه بسته است پیمان های شما پس بدهید ایشان را بهره ایشان را. هر آئینه خدا است بر همه چیز گواه. (33)

الرِّجَالُ قَوَّامُونَ عَلَى النِّسَاءِ بِمَا فَضَّلَ اللَّهُ بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ وَ بِمَا أَنفَقُوا مِنْ ءَمْوَالِهِمْ ۗ فَالصَّالِحَاتُ قَانِتَاتٌ حَافِظَاتٌ لِّلْغَيْبِ بِمَا حَفِظَ اللَّهُ ۗ وَ اللَّاتِي تَخَافُونَ نُشُوزَهُنَّ فَعِظُوهُنَّ وَ أَهْجُرُوهُنَّ فِي الْمَضَاجِعِ وَ اضْرِبُوهُنَّ ۗ فَإِنْ أَطَعْنَكُمْ فَلَا تَبْغُوا عَلَيْهِنَّ سَبِيلًا ۗ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا كَبِيرًا (34)

مردان سرپرستند بر زنان به سبب آنکه فضیلت داده است خدا بعضی از ایشان را بر بعضی و به سبب آنکه خرج کردند از دارائی خویش. پس زنان نیکوکار فرمان بردارند، نگاه

دارنده اند در غیب به آنچه نگاه داشت خدا. و آن زنانی را که می ترسید از سرکشی ایشان پس پند دهید ایشان را و ترک کنید ایشان را در خوابگاه و بزیند ایشان را، پس اگر فرمانبرداری کردند شما را پس نجوئید بر ایشان راهی را. هر آئینه خدا است بسیار بلند مرتبه، بسیار بزرگ. (34)

وَ إِنْ خِفْتُمْ شِقَاقَ بَيْنِهِمَا فَابْعَثُوا حَكَمًا مِّنْ أَهْلِهِ وَ حَكَمًا مِّنْ أَهْلِهَا إِنْ يُرِيدَا إِصْلَاحًا يُوَفِّقِ اللَّهُ بَيْنَهُمَا إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا خَبِيرًا (35)

و اگر ترسیدید از اختلاف میان شوهر و زن پس برگزینید داوری از خانواده شوهر و داوری از خانواده زن اگر بخواهند این دو داور صلح را موافقت آورد خدا در میان ایشان. هر آئینه خدا است بسیار دانا، بسیار آگاه. (35)

وَ اعْبُدُوا اللَّهَ وَ لَا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا وَ بِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَ بِالْأَقْرَبِي وَ الْأَيْمَى وَ الْمَسْكِينِ وَ الْجَارِ ذِي الْقُرْبَى وَ الْجَارِ الْجُنُبِ وَ الصَّاحِبِ بِالْجَنبِ وَ ابْنِ السَّبِيلِ وَ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ مَنْ كَانَ مُخْتَالًا فَخُورًا (36)

و بپرستید خدا را و نکنید شریک به او چیزی را؛ و به پدر و مادر نیکوکاری کردن و به خویشاوندان و یتیمان و به مستمندان و همسایه خویشاوند و همسایه بیگانه و به همنشین برپهلوی نشسته و مسافر و آنچه مالک او شد دستهای راست شما. هر آئینه خدا نمی دارد دوست کسی را که است خود خواه، خود ستا. (36)

الَّذِينَ يَبْخُلُونَ وَ يَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبُخْلِ وَ يَكْتُمُونَ مَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَ أَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُّهِينًا (37)

آنانکه بخل می کنند و امر می کنند مردم را به بخل و مخفی می دارند آنچه را که داده است ایشان را خدا از فضل خود. و آماده ساخته ایم ما برای نامعتقدان عذابی خوار کننده ئی. (37)

وَ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ رِئَاءَ النَّاسِ وَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَ لَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَ مَنْ يَكُنِ الشَّيْطَانُ لَهُ قَرِينًا فَسَاءَ قَرِينًا (38)

و آنانکه خرج می کنند دارائی شان را برای نمودن مردم و نمی آورند ایمان به خدا و نه به روز قیامت. و هرکه می شود شیطان برای او یاری پس بد یاری است. (38)

وَ مَا دَا عَلَيْهِمْ لَوْ ءَامَنُوا بِاللَّهِ وَ الْيَوْمِ الْآخِرِ وَ أَنْفَقُوا مِمَّا رَزَقَهُمُ اللَّهُ وَ كَانَ اللَّهُ بِهِمْ عَلِيمًا (39)

و چه بود بر ضد ایشان اگر ایمان می آوردند به خدا و روز قیامت و خرج کردند از آنچه داده است ایشان را خدا. و است خدا به آنها دانا. (39)

إِنَّ اللَّهَ لَا يَظْلِمُ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ وَ إِنْ تَكُ حَسَنَةً يُضَاعِفْهَا وَ يُوْتِ مِنْ لَدُنْهُ أَجْرًا عَظِيمًا (40)

هر آئینه خدا نمی کند ستم وزن ذره ئی؛ و اگر باشد کار نیکی چندین برابر می کندش و می دهد از جانب خود پاداشی بزرگی. (40)

فَكَيفَ إِذَا جُنْنَا مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ بِشَهِيدٍ وَ جُنْنَا بِكَ عَلَىٰ هَـٰؤُلَاءِ شَهِيدًا (41)

پس چه حال باشد آنگاه که بیاوریم از هر قومی گواهی را و بیاوریم ترا بر اینها گواه. (41)
يَوْمَئِذٍ يَوْدُ الَّذِينَ كَفَرُوا وَ عَصُوا الرَّسُولَ لَوْ تُسَوَّىٰ بِهِمُ الْأَرْضُ وَ لَا يَكْتُمُونَ اللَّهَ حَدِيثًا (42)
آن روز آرزو کنند آنانکه نامعتقد شدند و نافرمانی کردند پیغمبر را، اگر هموار کرده شود
بر آنها زمین، و نمی توانند پنهان از خدا هیچ سخنی را. (42)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَقْرَبُوا الصَّلَاةَ وَ أَنْتُمْ سُكَرَىٰ حَتَّىٰ تَعْلَمُوا مَا تَقُولُونَ وَ لَا جُنْبًا إِلَّا
عَابِرِي سَبِيلٍ حَتَّىٰ تَغْتَسِلُوا وَ إِنْ كُنْتُمْ مَرْضَىٰ أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِّنْكُمْ مِنَ الْغَائِطِ أَوْ
لَمَسْتُمُ النِّسَاءَ فَلَمْ تَجِدُوا مَاءً فَتَيَمَّمُوا صَعِيدًا طَيِّبًا فَامْسَحُوا بِوُجُوْهِكُمْ وَ أَيْدِيكُمْ ۗ إِنَّ اللَّهَ كَانَ
عَفُوًّا غَفُورًا (43)

ای آنانکه ایمان آورده اید! نشوید نزدیک به نماز و هستید شما مست تا آنکه بفهمید آنچه می
گوئید و نه (در حال) جنابت مگر عبور کننده راه تا آنکه غسل کنید. و اگر هستید مریض یا
بر سفری یا آمد یکی از شما از جای قضاء حاجت یا تماس کردید زنان را پس نیابید آب پس
تیمم (قصد) کنید به خاکی پاکی پس مسح کنید به روی های خویش و دست های خویش.
هر آینه خدا است عفو کننده، آمرزنده. (43)

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أُوتُوا نَصِيبًا مِّنَ الْكِتَابِ يَشْتُرُونَ الضَّلَاةَ وَ يُرِيدُونَ أَنْ تَضِلُّوا السَّبِيلَ (44)
آیا ندیدی به سوی آنانکه داده شده اند بهره ئی از کتاب می خردند گمراهی را و می خواهند
که گم کنید شما راه را. (44)

وَ اللَّهُ أَعْلَمُ بِأَعْدَائِكُمْ وَ كَفَىٰ بِاللَّهِ وَلِيًّا وَ كَفَىٰ بِاللَّهِ نَصِيرًا (45)

و خدا است داناتر به دشمنان شما. و کافی است به خدا سرپرستی و کافی است به خدا
مددگاری. (45)

مِّنَ الَّذِينَ هَادُوا يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ عَنْ مَوَاضِعِهِ وَ يَقُولُونَ سَمِعْنَا وَ عَصَيْنَا وَ اسْمَعُ غَيْرَ مُسْمَعٍ وَ
رَاعِنَا لِيَاءٍ بِأَلْسِنَتِهِمْ وَ طَعْنَا فِي الدِّينِ وَ لَوْ أَنَّهُمْ قَالُوا سَمِعْنَا وَ أَطَعْنَا وَ اسْمَعُ وَ أَنْظَرْنَا لَكَأَنَّ
خَيْرًا لَهُمْ وَ أَقْوَمَ وَ لَكِن لَّعَنَهُمُ اللَّهُ بِكُفْرِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُونَ إِلَّا قَلِيلًا (46)

از آنانکه یهود شدند تغییر می دهند کلمه ها را از جای آنها و می گویند شنیدیم و نافرمانی
کردیم و بشنو غیر شنیدنی و رعایت کن ما را، می پیچانند به زبانهای خویش و طعنه (بد
نامی و ریشخند) می زنند در دین. و اگر آنانکه ایشان گفتند: شنیدیم و فرمانبرداری کردیم و
بشنو و بنگر به ما (مهلت ده ما را) البته بودی بهتر برای ایشان و درست تر و لیکن لعنت
کرده است ایشان را خدا به سبب نامعتقدی ایشان پس نمی آورند ایمان مگر اندکی. (46)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَوْتُوا الْكِتَابَ ءَامِنُوا بِمَا نَزَّلْنَا مُصَدِّقًا لِّمَا مَعَكُمْ مِّن قَبْلِ أَنْ نَطْمِسَ وُجُوهًا فَنَرُدَّهَا
عَلَىٰ أَدْبَارِهَا أَوْ نَلْعَنَهُمْ كَمَا لَعَنَّا أَصْحَابَ السَّبْتِ ۗ وَ كَانَ أَمْرُ اللَّهِ مَفْعُولًا (47)

ای آنانکه داده شده اید کتاب را! ایمان آورید به آنچه فرود فرستادیم باور کننده آنچه با شما

است از پیش آنکه محو کنیم صورت هائی را پس بگردانیم آنها را بر پشت سر آنها یا لعنت کنیم ایشان را چنانکه لعنت کردیم ما گروه شنبه را. و است فرمان خدا شدنی. (47)

إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ. وَ مَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ افْتَرَىٰ إِثْمًا عَظِيمًا (48)

هر آئینه خدا نمی بخشد آنکه شریک مقرر کرده شود به او و می بخشد غیر از آن برای کسی که می خواهد. و کسی که شریک مقرر می کند به خدا پس به یقین بر بافت به دروغ گناهی بزرگی. (48)

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْكُونَ أَنْفُسَهُمْ بِاللَّهِ يُرَكِّي مِنْ يَشَاءُ وَلَا يُظْلَمُونَ فَتِيلًا (49)

آیا ندیدی به سوی آنانکه پاک می شمارند خود ها را. بلکه خدا پاک می سازد کسی را که می خواهد و نمی شوند ستم به اندازه رشته هسته خرما. (49)

انظُرْ كَيْفَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ صَلي وَ كَفَىٰ بِهِ إِثْمًا مُّبِينًا (50)

ببین چگونه می بندگان بر خدا دروغ را؛ و کافی است به او گناهی آشکاری. (50)

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أُوتُوا نَصِيبًا مِّنَ الْكِتَابِ يُؤْمِنُونَ بِالْجِبْتِ وَالطَّاغُوتِ وَيَقُولُونَ لِلَّذِينَ كَفَرُوا هٰؤُلَاءِ أَهْدَىٰ مِنَ الَّذِينَ ءَامَنُوا سَبِيلًا (51)

آیا ندیدی به سوی آنانکه داده شدند بهره از کتاب ایمان می آورند به بت و معبود باطل و می گویند درباره آنانکه نامعتقد شدند: اینها راه یابنده تر اند از آنانکه ایمان آورده اند از طریق راه. (51)

أُولَىٰٰ نِكَ الَّذِينَ لَعَنَهُمُ اللَّهُ صَلي وَ مَنْ يَلْعَنِ اللَّهُ فَلَنْ تَجِدَ لَهُ نَصِيرًا (52)

آنها اند آنانکه لعنت کرد ایشان را خدا؛ و کسی را که لعنت می کند خدا پس هرگز نیابی برای او یاری دهنده ئی. (52)

أَمْ لَهُمْ نَصِيبٌ مِّنَ الْمُلْكِ فَإِذَا لَا يُؤْتُونَ النَّاسَ نَقِيرًا (53)

یا برای ایشان است بهره ئی از پادشاهی پس آن گاه نمی دهند مردم را به اندازه نقیری (غلاف نازکی که در پشت هسته خرما است). (53)

أَمْ يَحْسُدُونَ النَّاسَ عَلَىٰ مَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ صَلي فَقَدْ أَتَيْنَا آلَ إِبْرَاهِيمَ الْكِتَابَ وَ الْحِكْمَةَ وَ آتَيْنَاهُمْ مُلْكًا عَظِيمًا (54)

یا حسد می برند مردم را بر آنچه داده است ایشان را خدا از فضل خود؛ پس به یقین ما دادیم خانواده ابراهیم را کتاب را و دانش و دادیم ایشان را پادشاهی بزرگی. (54)

فَمِنْهُمْ مَّنْ آمَنَ بِهِ وَ مِنْهُمْ مَّنْ صَدَّ عَنْهُ وَ كَفَىٰ بِهِمْ سَعِيرًا (55)

پس از ایشان کسانی ایمان آورد به آن و از ایشان کسانی برگشت از آن. و کافی است به دوزخ آتش فروزان و زبانه کشان. (55)

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِنَا سَوْفَ نُصَلِّيهِمْ نَارًا كَلَّمَا نَضِجَتْ جُلُودُهُمْ بَدَلْنَاهُمْ جُلُودًا غَيْرَهَا لِيَذُوقُوا
الْعَذَابَ ۗ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَزِيزًا حَكِيمًا (56)

هر آئینه آنانکه نامعتقد شدند به آیت های ما به زودی بسوزانیم ایشان را در آتش، هرگاه پخته گردد پوستهای ایشان، عوض کنیم ایشان را پوست های دیگری تا بچشند عذاب را. هر آئینه خدا است نهایت غالب، نهایت هوشیار. (56)

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَنُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ۖ لَهُمْ فِيهَا زَوْجٌ مُمْطَّرَةٌ ۖ وَ يُدْخِلُهُمْ ظِلًّا ظَلِيلًا (57)

و آنانکه ایمان آوردند و کردند کار های شائسته به زودی در آریم ایشان را به بوستان هائی که می رود از زیر آنها جوی ها همیشه باشندگان در آن جا همیشه؛ برای ایشان است در آنجا زنان پاک کرده شده؛ و در آریم ایشان را به سایه سایه دار (راحت کامل). (57)

إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تُؤَدُّوا الْأَمَانَاتِ إِلَىٰ أَوْلِيَّهَا ۖ وَإِذَا حَكَمْتُمْ بَيْنَ النَّاسِ أَنْ تَحْكُمُوا بِالْعَدْلِ ۗ إِنَّ اللَّهَ نِعِمَّا يَعِظُكُمْ بِهِ ۗ إِنَّ اللَّهَ كَانَ سَمِيعًا بَصِيرًا (58)

هر آئینه خدا فرمان می دهد شما را آنکه برگردانید امانت ها را به سوی صاحبان آنها و وقتیکه داوری می کنید در میان مردم آنکه داوری کنید به عدالت. هر آئینه خدا به بهترین چیزی پند می دهد شما را به آن. هر آئینه خدا است بسیار شنوا، بسیار بینا. (58)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا ۖ أَطِيعُوا اللَّهَ وَ أَطِيعُوا الرَّسُولَ وَ أُولِي الْأَمْرِ مِنْكُمْ ۗ فَإِنْ تَنَازَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَ الرَّسُولِ إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَ الْيَوْمِ الْآخِرِ ۗ ذَلِكَ خَيْرٌ وَ أَحْسَنُ تَأْوِيلًا (59)

ای آنانکه ایمان آورده اید! فرمانبرداری کنید خدا را و فرمانبرداری کنید پیغمبر را و فرمانروایان را از شما (مسلمانان)؛ پس اگر اختلاف کنید در چیزی پس برگردانید آن را به سوی خدا و پیغمبر اگر هستید شما ایمان می آورید به خدا و روز قیامت؟ این بهتر است و نیکوتر سرانجامی. (59)

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ ءَامَنُوا بِمَا نُزِّلَ إِلَيْكَ وَ مَا أُنزِلَ مِنْ قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَنْ يَتَحَاكَمُوا
إِلَى الطَّاغُوتِ وَ قَدْ أُمِرُوا ۖ أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ ۖ وَ يُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ ضَلَالًا بَعِيدًا (60)

آیا ندیدی به سوی آنانکه گمان می کنند ایشان ایمان آوردند به آنچه فرود فرستاده شده به سوی تو و آنچه فرود فرستاده از پیش تو، می خواهند آنکه داوری طلب کنند به سوی معبود باطل و به یقین امر شده اند آنکه منکر شوند به او و می خواهد شیطان آنکه گمراه سازد ایشان را گمراهی دور. (60)

وَ إِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا إِلَىٰ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَ إِلَى الرَّسُولِ رَأَيْتَ الْمُنافِقِينَ يَصُدُّونَ عَنْكَ صُدُودًا (61)

و وقتیکه گفته شد برای ایشان: بیائید به سوی آنچه فرود فرستاده خدا و به سوی پیغمبر می بینی منافقان را که بر می گردند از تو در حال رد کردن. (61)

فَكَيفَ إِذَا أَصَابْتَهُمْ مُصِيبَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ ثُمَّ جَاءُوكَ يَحْلِفُونَ بِاللَّهِ إِنْ أَرَدْنَا إِلَّا إِحْسَانًا وَ تَوْفِيقًا (62)

پس چگونه باشد وقتی که برسد ایشان را مصیبتی به سبب آنچه پیش فرستاده است دستهای ایشان باز آمدند پیش تو قسم می خوردند به خدا که نداشتیم اراده مگر نیکوکاری و موفقیت را؟ (62)

أُولَىٰ-نِكَ الَّذِينَ يَعْلَمُ اللَّهُ مَا فِي قُلُوبِهِمْ فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ وَ عِظْهُمْ وَ قُلْ لَهُمْ فِي- أَنْفُسِهِمْ قَوْلًا بَلِيغًا (63)

آنها آنانند که می داند خدا آنچه در دل های ایشان است پس روی برگردان از ایشان و پند ده ایشان را و بگو برای ایشان در نفس های ایشان سخنی مؤثری. (63)

وَ مَا أَرْسَلْنَا مِنْ رَّسُولٍ إِلَّا لِيُطَاعَ بِإِذْنِ اللَّهِ وَ لَوْ أَنَّهُمْ إِذْ ظَلَمُوا- أَنْفُسَهُمْ جَاءُوكَ فَاسْتَغْفَرُوا اللَّهَ وَ اسْتَغْفَرَ لَهُمُ الرَّسُولُ لَوَجَدُوا اللَّهَ تَوَّابًا رَحِيمًا (64)

و نه فرستادیم از پیغمبری مگر برای آنکه اطاعت کرده شود به فرمان خدا. و اگر آنکه آنها چون ستم کردند نفس های خود را می آمدند نزد تو پس آمرزش طلب می کردند از خدا و آمرزش طلب می کرد برای ایشان پیغمبر البته می یافتند خدا را بس توبه پذیر، با رحم. (64)

فَلَا وَ رَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي- أَنْفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَ يُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا (65)

پس قسم به پروردگار تو که نمی آورند ایمان تا آنکه داور سازند ترا در آنچه اختلاف انداخت در میان شان باز نیافتند در نفس های خویش نا راحتی از آنچه تصمیم گرفتی و تسلیم شوند تسلیم کامل. (65)

وَ لَوْ أَنَّا كَتَبْنَا عَلَيْهِمْ أَنْ اقْتُلُوا- أَنْفُسَكُمْ أَوْ اخْرَجُوا مِنْ دِيَارِكُمْ مَا فَعَلُوهُ إِلَّا قَلِيلٌ مِنْهُمْ مِنْ- وَ لَوْ أَنَّهُمْ فَعَلُوا مَا يُوعَظُونَ بِهِ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ وَ أَشَدَّ تَنْبِيئًا (66)

و اگر ما می نوشتیم بر ایشان که بکشید خویشتان را یا بیرون روید از سرزمین خویش نمی کردند این کار را مگر یک تعداد محدودی از ایشان؛ و اگر آنکه آنها می کردند آنچه پند داده می شوند به آن البته بودی بهتر برای ایشان و محکم تر استواری. (66)

وَ إِذَا لَأَتَيْنَهُمْ مِنْ لَدُنَّا أَجْرًا عَظِيمًا (67)

و آنگاه البته می دادیم ایشان را از نزد خود پاداشی بزرگی. (67)

وَ لَهَدَيْنَاهُمْ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا (68)

و البته رهنمائی می کردیم ایشان را به راهی راستی. (68)

وَ مَنْ يُطِعِ اللَّهَ وَ الرَّسُولَ فَأُولَىٰ-نِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ وَ الصِّدِّيقِينَ وَ الشُّهَدَاءِ وَ الصَّالِحِينَ وَ حَسَنَ أُولَىٰ-نِكَ رَفِيقًا (69)

و کسی که فرمان می برد خدا را و پیغمبر را پس آنها همراه آنانند که انعام کرده است خدا بر ایشان از پیغمبران و صدیقان و شهداء و صالحان. و چه خوبند آنها دوستانی. (69)
ذَلِكَ الْفَضْلُ مِنَ اللَّهِ ۗ وَ كَفَىٰ بِاللَّهِ عَلِيمًا (70)

این است بخشایش از جانب خدا. و بس است به خدا دانائی. (70)
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا خُذُوا حِذْرَكُمْ فَانفِرُوا ثُبَاتٍ أَوْ انفِرُوا جَمِيعًا (71)
ای آنانکه ایمان آورده اید! بگیریید سلاح خود را پس بیرون روید دسته، دسته یا بیرون روید یکجائی. (71)

وَ إِنْ مِنْكُمْ لَمَنْ لَّيْبَطُنَّ فَإِنْ أَصَابَتْكُمْ مُصِيبَةٌ قَالِ قَدْ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيَّ إِذْ لَمْ أَكُنْ مَعَهُمْ شَهِيدًا (72)
و هر آینه بعضی از شما البته کسی است که البته سستی می کند پس اگر رسید به شما مصیبتی، گفت: به یقین انعام کرد خدا بر من چون نبودم همراه ایشان حاضر. (72)
وَ لَئِنْ أَصَابَكُمْ فَضْلٌ مِّنَ اللَّهِ لَيَقُولَنَّ كَأَنْ لَّمْ تَكُنْ بَيْنَكُمْ وَ بَيْنَهُ مَوَدَّةٌ يَلَيْتَنِي كُنْتُ مَعَهُمْ فَأَفُوزَ فَوْزًا عَظِيمًا (73)

و البته اگر رسید به شما نعمتی از جانب خدا البته می گویند مانند این که هرگز نبود میان شما و میان او دوستی، ای کاش من می بودم همراه ایشان پس می یافتم بهره بزرگی. (73)
فَلْيُقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يَشْرُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ ۗ وَ مَنْ يُقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيَقْتُلْ أَوْ يَغْلِبْ فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا (74)
پس باید که جنگ کند در راه خدا آنانکه می فروشند زنده گانی دنیا را به آخرت. و کسی که جنگ می کند در راه خدا پس کشته می شود یا پیروز می گردد پس به زودی بدهیم او را پاداشی بزرگی. (74)

وَ مَا لَكُمْ لَا تُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَ الْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ وَ النِّسَاءِ وَ الْوِلْدَانَ الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْ هَذِهِ الْقَرْيَةِ الظَّالِمِ أَهْلُهَا وَ اجْعَلْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ وَلِيًّا وَ اجْعَلْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ نَصِيرًا (75)

و چیست برای شما که نمی کنید جنگ در راه خدا و ضعیف شده گان از مردان و زنان و کودکان آنانکه می گویند: پروردگار ما! بیرون آور ما را از این دیار که ستم گار اند ساکنان آن و مقرر کن برای ما از جانب خود سرپرستی و مقرر کن برای ما از جانب خود یاری دهنده ئی. (75)

الَّذِينَ ءَامَنُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَ الَّذِينَ كَفَرُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ الطَّاغُوتِ فَقَاتِلُوا أَوْلِيَاءَ الشَّيْطَانِ ۗ إِنَّ كَيْدَ الشَّيْطَانِ كَانَ ضَعِيفًا (76)

آنانکه ایمان آورده اند می جنگند در راه خدا و آنانکه نامعتقد شدند می جنگند در راه معبود باطل، پس بجنگید با دوستان شیطان؛ هر آینه دسیسه شیطان است ضعیف. (76)
أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ قِيلَ لَهُمْ كُفُّوا أَيْدِيَكُمْ وَ اتُّوا الصَّلَاةَ وَ آتُوا الزَّكَاةَ فَلَمَّا كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقِتَالُ

إِذَا فَرِيقٌ مِّنْهُمْ يَخْشَوْنَ النَّاسَ كَخَشْيَةِ اللَّهِ أَوْ أَشَدَّ خَشْيَةً ۖ وَقَالُوا رَبَّنَا لِمَ كَتَبْتَ عَلَيْنَا الْقِتَالَ لَوْ لَا أَخَّرْتَنَا إِلَىٰ أَجَلٍ قَرِيبٍ ۗ قُلْ مَتَّعَ الدُّنْيَا قَلِيلًا ۖ وَالْآخِرَةُ خَيْرٌ لِّمَنِ اتَّقَىٰ ۚ وَلَا تُظْلَمُونَ فَتِيلًا (77)

آیا نه دیدی به سوی آنانکه گفته شد برای ایشان: باز دارید دست های خود را و بر پا کنید نماز را و بدهید زکات را، پس چون نوشته شد بر ایشان جنگ آنگاه گروهی از ایشان می ترسند مردم را مانند ترسیدن از خدا یا بیشتر ترسیدن. و گفتند: پروردگار ما! چرا نوشتی بر ما کار زار، چرا نه انداختی پس (تعویق) برای ما تا مدتی نزدیکی. بگو: بهره دنیا اندک است و آخرت بهتر است برای کسی که پرهیزگاری کرد و نمی شوید ستم به اندازه رسته پوست خسته خرما. (77)

أَيُّنَمَا تَكُونُوا يُدْرِكُكُمُ الْمَوْتُ ۖ وَلَوْ كُنْتُمْ فِي بُرُوجٍ مُّشِيدَةٍ ۗ وَإِنْ تُصِبْهُمْ حَسَنَةٌ يَقُولُوا هَذِهِ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ ۖ وَإِنْ تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ يَقُولُوا هَذِهِ مِنْ عِنْدِكَ ۗ قُلْ كُلُّ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ ۖ فَمَالِ هَٰؤُلَاءِ الْقَوْمِ لَا يَكَادُونَ يَفْقَهُونَ حَدِيثًا (78)

هر جا که باشید، دریابد شما را مرگ و اگر چه باشید در برج های محکم. و اگر برسد به ایشان خوبی می گویند: این از نزد خدا است؛ و اگر برسد به ایشان بدی می گویند: این از نزد تو است. بگو: همه از نزد خدا است؛ پس چه حال است این قوم را نیستند نزدیک که بفهمند سخنی را؟ (78)

مَا أَصَابَكَ مِنْ حَسَنَةٍ فَمِنَ اللَّهِ ۖ وَمَا أَصَابَكَ مِنْ سَيِّئَةٍ فَمِنَ نَفْسِكَ ۚ وَأَرْسَلْنَاكَ لِلنَّاسِ رَسُولًا ۖ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا (79)

آنچه رسید ترا از خوبی پس از جانب خدا است؛ و آنچه رسید ترا از بدی پس از نفس تست. و فرستادیم ترا برای مردم پیغمبری. و بس است خدا گواه. (79)

مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ ۖ وَمَنْ تَوَلَّىٰ فَمَا أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِيظًا (80)

هر که فرمانبرداری کند پیغمبر را پس به یقین فرمانبرداری کرد خدا را؛ و هر که رو گرداند پس نفرستادیم ما ترا بر ایشان نگهبان. (80)

وَيَقُولُونَ طَاعَةٌ فَإِذَا بَرَزُوا مِنْ عِنْدِكَ بَيَّتَ طَائِفَةٌ مِّنْهُمْ غَيْرَ الَّذِي تَقُولُ ۖ وَاللَّهُ يَكْتُبُ مَا يُبَيِّنُونَ ۖ فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ ۚ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ وَكِيلًا (81)

و می گویند: فرمانبرداری کردن پس چون بیرون روند از نزد تو رای زند به وقت شب گروهی از ایشان غیر آنچه تو می فرمائی؛ و خدا می نویسد آنچه در وقت شب رای می زنند؛ پس رو گردان از ایشان و اعتماد نما بر خدا. و بس است خدا کار ساز. (81)

أَفَلَا يَتَذَكَّرُونَ ۗ الْفُرْقَانَ ۖ وَلَوْ كَانِ مِنْ عِنْدِ غَيْرِ اللَّهِ لَوَجَدُوا فِيهِ اخْتِلَافًا كَثِيرًا (82)

آیا نمی اندیشند قرآن را؟ و اگر می بود از نزد غیر خدا البته می یافتند در آن اختلاف زیادی. (82)

وَإِذَا جَاءَهُمْ أَمْرٌ مِّنَ الْأَمْنِ أَوْ الْخَوْفِ أَذَاعُوا بِهِ ۖ وَإِن يُرَدُّوهُ إِلَى الرَّسُولِ وَإِلَىٰ أُولِي الْأَمْرِ

مِنْهُمْ لَعَلَّمَهُ الَّذِينَ يَسْتَنْبِطُونَهُ مِنْهُمْ **صلى** وَ لَوْ لَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَ رَحْمَتُهُ لَاتَّبَعْتُمُ الشَّيْطَانَ إِلَّا قَلِيلًا (83)

و وقتی که آمد به ایشان خبری از امنیت یا خطر فاش سازند آن را؛ و اگر بر می گردانیدند آن را به سوی پیغمبر و به سوی فرمان روایان از ایشان البته می دانست آن را آنانکه جستجو می کردند آن را از ایشان. و اگر نبودی بخشایش خدا بر شما و رحمت او البته پیروی می کردید شیطان را مگر انکی. (83)

فَقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَا تُكَلَّفُ إِلَّا نَفْسَكَ وَ حَرِّضِ الْمُؤْمِنِينَ **صلى** عَسَى اللَّهُ أَنْ يَكْفِ بِأَسَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَ اللَّهُ أَشَدُّ بَأْسًا وَ أَشَدُّ تَنْكِيلًا (84)

پس جنگ کن در راه خدا نیست مواخذه بر تو مگر از جانت. و رغبت ده ایمان آورنده گان را؛ نزدیک است خدا آنکه موقوف سازد قدرت آنان را که نامعتقد شدند. و خدا است قوی ترین قدرت و شدید ترین در عقوبت کردن. (84)

مَنْ يَشْفَعْ شَفَاعَةً حَسَنَةً يَكُنْ لَهُ نَصِيبٌ مِّنْهَا **صلى** وَ مَنْ يَشْفَعْ شَفَاعَةً سَيِّئَةً يَكُنْ لَهُ كِفْلٌ مِّنْهَا **صلى** وَ كَانَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ مُّقِيبًا (85)

کسی که شفاعت می کند شفاعتی نیکی باشد برای او بهره از ثواب آن؛ و کسی که شفاعت می کند شفاعتی بدی باشد برای او حصه از آن. و است خدا بر همه چیز توانا. (85)
وَ إِذَا حُيِّتُمْ بِتَحِيَّةٍ فَحَيُّوا بِأَحْسَنَ مِنْهَا أَوْ رُدُّوهَا **صلى** إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ حَسِيبًا (86)
و چون احترام کرده شوید به سلامی پس احترام کنید به بهتر از آن یا برگردانید آن را. هر آینه خدا است بر همه چیز حساب گیرنده. (86)

اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ لِيَجْمَعَنَّكُمْ إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَامَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ **صلى** وَ مَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللَّهِ حَدِيثًا (87)

خدا، نیست هیچ معبودی مگر او. البته به هم آورد شما را در روز قیامت نیست هیچ شک در آن. و کیست راستگو تر از خدا در سخن گفتن. (87)

فَمَا لَكُمْ فِي الْمُنَافِقِينَ فِتْنَةٍ وَ اللَّهُ أَرَكْسَهُمْ بِمَا كَسَبُوا **صلى** أ تُرِيدُونَ أَنْ تَهْدُوا مَنْ أَضَلَّ اللَّهُ **صلى** وَ مَنْ يَضِلَّ اللَّهُ فَلَنْ تَجِدَ لَهُ سَبِيلًا (88)

پس چیست شما را در باره منافقین که دو گروه شدید و خدا بر گرداند ایشان را به بی ایمانی به سبب آنچه کسب کردند. آیا می خواهید آنکه راه یاب نمائید کسی را که گمراه ساخت او را خدا؟! و کسی را که گمراه می سازد خدا پس هرگز نیابی برای او راهی. (88)

وَدُّوا لَوْ تَكْفُرُونَ كَمَا كَفَرُوا فَتَكُونُونَ سَوَاءً **صلى** فَلَا تَتَّخِذُوا مِنْهُمْ أَوْلِيَاءَ حَتَّىٰ يُهَاجِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَخُذُوهُمْ وَ اقْتُلُوهُمْ حَيْثُ وَجَدْتُمُوهُمْ **صلى** وَ لَا تَتَّخِذُوا مِنْهُمْ وُلِيًّا وَ لَا نَصِيرًا (89)

دوست داشتند اگر نامعتقد شوید مثل آنکه آنها نامعتقد شدند پس باشید برابر؛ پس نگیرید از ایشان دوستان تا آنکه هجرت کنند در راه خدا. پس اگر رو گردانیدند پس بگیرید ایشان را و بکشید ایشان را هر جا که یابید ایشان را؛ و نگیرید از ایشان دوستی و نه یآوری. (89)

ای آنانکه ایمان آورده اید! چون برآمدید در راه خدا پس نیک آشکار سازید (حق را) و نگوئید برای کسی که انداخت به سوی شما سلام را: نیستی مؤمن، می طلبید متاع زنده گانی دنیا را پس نزد خدا است غنیمت های بسیار. همچنین بودید شما از پیش این پس منت نهاد خدا بر شما پس نیک آشکار سازید (حق را). هر آئینه خدا است به آنچه که می کنید آگاه.

(94)

لَا يَسْتَوِي الْقَاعِدُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ غَيْرُ أُولِي الضَّرَرِ وَالْمُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فَضَّلَ اللَّهُ الْمُجَاهِدِينَ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ عَلَى الْقَاعِدِينَ دَرَجَةً وَكُلًّا وَعَدَّ اللَّهُ الْحُسْنَىٰ وَفَضَّلَ اللَّهُ الْمُجَاهِدِينَ عَلَى الْقَاعِدِينَ أَجْرًا عَظِيمًا (95)

نیستند برابر نشیننده گان از ایمان آورنده گان جز صاحبان ضرر (معدورین) و جهاد کننده گان در راه خدا با دارائی خویش و جان های خویش. برتری داده است خدا جهاد کننده گان را با دارائی خویش و جان های خویش بر نشیننده گان در رجه. و همه را وعده کرده است خدا سر انجام نیکی. و برتری داده است خدا جهاد کننده گان را بر نشیننده گان به پاداشی بزرگی. (95)

دَرَجَاتٍ مِّنْهُ وَمَغْفِرَةً وَرَحْمَةً وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا (96)

مرتبه ها از جانب او و آمرزش و رحمت. و است خدا آمرزنده، با رحم. (96)

إِنَّ الَّذِينَ تَوَفَّيْتُمُ الْمَلَائِكَةَ ظَالِمِينَ أَلْفُسِهِمْ قَالُوا فِيمَ كُنْتُمْ قَالُوا كُنَّا مُسْتَضْعَفِينَ فِي الْأَرْضِ قَالُوا أَلَمْ تَكُنْ أَرْضَ اللَّهِ وَاسِعَةً فَتُهَاجِرُوا فِيهَا قَالُوا لِي مَا أُوْبَهُمْ جَهَنَّمَ سَاءَتْ مَصِيرًا (97)

هر آئینه آنانکه قبض ارواح کرد ایشان را فرشته گان در حالیکه ستم گار بودند بر خویشان گفتند: در چه حال بودید شما؟ گفتند: بودیم بیچاره گان در زمین. گفتند: آیا نبود زمین خدا فراخ پس هجرت می کردید در آن؟ پس آنها جای ایشان دوزخ است؛ و بد جای بازگشت است. (97)

إِلَّا الْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانَ لَا يَسْتَطِيعُونَ حِيلَةً وَلَا يَهْتَدُونَ سَبِيلًا (98)

مگر بیچاره گان از مردان و زنان و کودکان نمی توانند چاره و نمی یابند راهی. (98)

قَالُوا لِي مَا أُوْبَهُمْ جَهَنَّمَ سَاءَتْ مَصِيرًا قَالُوا لِي مَا أُوْبَهُمْ جَهَنَّمَ سَاءَتْ مَصِيرًا قَالُوا لِي مَا أُوْبَهُمْ جَهَنَّمَ سَاءَتْ مَصِيرًا (99)

پس آنها را نزدیک است که خدا عفو کند از ایشان. و است خدا عفو کننده، آمرزنده. (99)

وَمَنْ يُهَاجِرْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ يَجِدْ فِي الْأَرْضِ مُرَاعِمًا كَثِيرًا وَسَعَةً وَمَنْ يَخْرُجْ مِنْ بَيْتِهِ مُهَاجِرًا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ يُدْرِكْهُ الْمَوْتُ فَقَدْ وَقَعَ أَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا (100)

و هر که هجرت می کند در راه خدا می یابد در زمین اقامت گاه های بسیار و فراوانی. و هر که بیرون می رود از خانه خود هجرت کنان به سوی خدا و پیغمبر او سپس در می یابد

او را مرگ پس به یقین واقع شد پاداش او بر خدا. و است خدا آمرزنده، با رحم. (100)
وَ إِذَا ضَرَبْتُمْ فِي الْأَرْضِ فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَقْصُرُوا مِنَ الصَّلَاةِ إِنْ خِفْتُمْ أَنْ يَفْتِنَكُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا^١ إِنَّ الْكَافِرِينَ كَانُوا لَكُمْ عَدُوًّا مُّبِينًا (101)

و چون سفر کنید در زمین پس نیست بر شما گناه از آنکه کوتاه کنید قدری از نماز اگر ترسیدید که در بلا افکنند شما را آنانکه نامعتقد شدند. هر آئینه نامعتقدان هستند برای شما دشمن آشکاری. (101)

وَ إِذَا كُنْتُمْ فِيهِمْ فَأَقَمْتَ لَهُمُ الصَّلَاةَ فَلْتَقُمْ طَائِفَةٌ مِنْهُمْ مَعَكَ وَ لْيَأْخُذُوا^٢ أَسْلِحَتَهُمْ فَإِذَا سَجَدُوا فَلْيَكُونُوا مِنْ وَرَائِكُمْ وَ لْتَأْتِ طَائِفَةٌ أُخْرَىٰ لَمْ يُصَلُّوا فَلْيُصَلُّوا مَعَكَ وَ لْيَأْخُذُوا حِذْرَهُمْ وَ أَسْلِحَتَهُمْ^٣ وَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْ تَغْفُلُونَ عَنْ أَسْلِحَتِكُمْ وَ أَمْتِعَتِكُمْ فَيَمِيلُونَ عَلَيْكُمْ مَيْلَةً وَاحِدَةً وَ لَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِنْ كَانَ بِكُمْ أَدَىٰ مِنْ مَطَرٍ أَوْ كُنْتُمْ مَرْضَىٰ^٤ أَنْ تَضَعُوا^٥ أَسْلِحَتَكُمْ^٦ وَ خُذُوا حِذْرَكُمْ^٧ إِنَّ اللَّهَ أَعَدَّ لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُهِينًا (102)

و چون بودی در میان ایشان پس برپا کردی برای ایشان نماز را پس باید بایستند گروهی از ایشان همراه تو و باید بگیرند سلاح خویش را پس چون سجده کردند پس باید که باشند پشت سر شما و باید که بیاید گروه دیگری که هنوز نماز نخوانده اند پس باید نماز گذارند همراه تو و باید بگیرند احتیاط خویش و سلاح خویش را. آرزو کردند آنانکه نامعتقد شدند که اگر غافل شوید از سلاح خویش و کالای خویش پس حمله کنند بر شما حمله یک باره. و نیست گناه بر شما اگر باشد به شما رنجی از باران یا باشید بیمار آنکه بنهید سلاح خویش را؛ و بگیرید احتیاط خویش را. هر آئینه خدا آماده کرده است برای نامعتقدان عذابی رسوا کننده نئی. (102)

فَإِذَا قَضَيْتُمُ الصَّلَاةَ فَادْكُرُوا اللَّهَ فِيمَا وَ فُجُودًا وَ عَلَىٰ جُنُوبِكُمْ^٨ فَإِذَا اطْمَأْنَنْتُمْ فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ^٩ إِنَّ الصَّلَاةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ كِتَابًا مَوْفُوتًا (103)

پس چون تمام کردید نماز را پس یاد کنید خدا را ایستاده و نشسته و بر پهلوهای خویش. پس چون خاطر جمع شدید پس برپا دارید نماز را. هر آئینه نماز است بر ایمان آورنده گان فرض در وقت معین کرده شده. (103)

وَ لَا تَهِنُوا فِي ابْتِغَاءِ الْقَوْمِ^{١٠} إِنْ تَكُونُوا تَأْلَمُونَ فَإِنَّهُمْ يَأْلَمُونَ كَمَا تَأْلَمُونَ^{١١} وَ تَرْجُونَ مِنَ اللَّهِ مَا لَا يَرْجُونَ^{١٢} وَ كَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا (104)

و نکنید سستی در طلب قوم؛ اگر می شوید شما دردمند پس هر آئینه آنها هم می شوند دردمند چنانکه شما دردمند می شوید؛ و شما امید دارید از خدا آنچه ندارند امید آنها. و است خدا دانا، نهایت هوشیار. (104)

إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِتَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ بِمَا أَرَبَكَ اللَّهُ^{١٣} وَ لَا تَكُنْ لِلْخَائِنِينَ خَصِيمًا (105)
هر آئینه ما فرود آوردیم به سوی تو کتاب را به راستی تا داوری کنی میان مردم با آنچه شناسانده است ترا خدا. و مباش برای خیانت کننده گان مدافعی. (105)

وَ اسْتَغْفِرِ اللّٰهَ ۗ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ غَفُوْرًا رَّحِيْمًا (106)

و آمرزش بخواه از خدا؛ هر آئینه است خدا آمرزنده، با رحم. (106)

وَ لَا تَجِدِلْ عَنِ الَّذِيْنَ يَخْتَانُوْنَ اَنْفُسَهُمْ ۗ اِنَّ اللّٰهَ لَا يُحِبُّ مَنْ كَانَ خَوَّانًا اٰثِيْمًا (107)

و نکن دفاع از جانب آنانکه خیانت می کنند خویشان را. هر آئینه خدا ندارد دوست آن را که باشد خیانت کننده گنهگاری. (107)

يَسْتَخْفُوْنَ مِنَ النَّاسِ وَ لَا يَسْتَخْفُوْنَ مِنَ اللّٰهِ وَ هُوَ مَعَهُمْ اِذْ يَبِيْئُوْنَ مَا لَا يَرْضٰى مِنَ الْقَوْلِ ۗ وَ كَانَ اللّٰهُ بِمَا يَعْمَلُوْنَ مُّحِيْطًا (108)

پنهان می کنند از مردم و نمی کنند (نمی توانند) پنهان از خدا و او همراه ایشان است وقتی که به شب مشورت می کنند آنچه نمی پسندد (خدا) از سخن. و است خدا به آنچه که می کنند دربرگیرنده. (108)

هٰذَا اَنْتُمْ هَـٰٓؤُلَاءِ جَدَلْتُمْ عَنْهُمْ فِى الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا فَمَنْ يُجَادِلِ اللّٰهَ عَنْهُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ اَمْ مَنْ يَّكُوْنُ عَلَيْهِمْ وَكِيْلًا (109)

اینجا شما آنانید که دفاع کردید از ایشان در زنده گانی دنیا پس چه کسی دفاع می کند در برابر خدا از ایشان روز قیامت یا چه کسی می باشد بر ایشان کار سازنده. (109)

وَ مَنْ يَعْمَلْ سُوْرًا اَوْ يَظْلِمْ نَفْسَهُ ثُمَّ يَسْتَغْفِرِ اللّٰهَ يَجِدِ اللّٰهَ غَفُوْرًا رَّحِيْمًا (110)

و هر که انجام دهد کار بدی یا ستم کند بر خویشان سپس آمرزش طلبد از خدا بیابد خدا را آمرزنده، با رحم. (110)

وَ مَنْ يَّكْسِبْ اٰثِمًا فَاِنَّمَّا يَّكْسِبُهُ عَلٰى نَفْسِهٖ ۗ وَ كَانَ اللّٰهُ عَلِيْمًا حَكِيْمًا (111)

و کسی که بدست می آورد گناهی پس جز این نیست که بدست می آورد آن را بر جان خودش. و است خدا دانا، نهایت هوشیار. (111)

وَ مَنْ يَّكْسِبْ خَطِيْئَةً اَوْ اٰثِمًا ثُمَّ يَرْمِ بِهٖ بَرِيْئًا فَقَدْ احْتَمَلَ بُهْتٰنًا وَ اٰثِمًا مُّبِيْنًا (112)

و کسی که بدست می آورد خطائی یا گناهی سپس نسبت می دهد به آن بیگناهی را پس به یقین بر داشت تهمت و گناهی آشکاری. (112)

وَ لَوْ لَا فَضْلُ اللّٰهِ عَلَيْكَ وَ رَحْمَتُهُ لَهَمَّتْ طٰٓئِفَةٌ مِّنْهُمْ اَنْ يُضِلُّوْكَ وَ مَا يُضِلُّوْنَ اِلَّا اَنْفُسَهُمْ ۗ وَ مَا يَضُرُّوْنَكَ مِنْ شَيْءٍ ۗ وَ اَنْزَلَ اللّٰهُ عَلَيْكَ الْكِتٰبَ وَ الْحِكْمَةَ وَ عَلَّمَكَ مَا لَمْ تَكُنْ تَعْلَمُ ۗ وَ كَانَ فَضْلُ اللّٰهِ عَلَيْكَ عَظِيْمًا (113)

و اگر نمی بود فضل خدا بر تو و رحمت او البته می خواست گروهی از ایشان آنکه گمراه کنند ترا و نمی کنند گمراه مگر خویشان را؛ و نمی رسانند ضرری ترا از چیزی. و فرو فرستاد خدا بر تو کتاب را و هوشیاری را و آموخت ترا آنچه که نمی دانستی. و است فضل خدا بر تو بزرگ. (113)

لَا خَيْرَ فِي كَثِيرٍ مِّنْ نَّجْوَاهُمْ إِلَّا مَنْ أَمَرَ بِصَدَقَةٍ أَوْ مَعْرُوفٍ أَوْ إِصْلَاحٍ بَيْنَ النَّاسِ ۗ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ ابْتِغَاءَ مَرْضَاةِ اللَّهِ فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا (114)

نیست خوبی در بسیاری از مشورت پنهانی ایشان مگر کسی که امر می کند به صدقه یا به کار پسندیده یا به صلاح کاری میان مردم. و هر که می کند این را به طلب خوشنودی خدا پس به زودی می دهیم ما او را پاداشی بزرگی. (114)

وَمَنْ يُشَاقِقِ الرَّسُولَ مِنۢ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُ الْهُدَىٰ وَ يَتَّبِعْ غَيْرَ سَبِيلِ الْمُؤْمِنِينَ نُوَلِّهِ مَا تَوَلَّىٰ وَ نُصَلِّهِ جَهَنَّمَ ۖ وَ سَاءَتْ مَصِيرًا (115)

و هر که مخالفت می کند پیغمبر را از بعد آنکه واضح شد برای او هدایت و پیروی می کند غیر راه مؤمنان را متوجه می سازیم ما او را به آنچه دوست دارد و می سوزانیم ما او را در دوزخ؛ و بد جایگاه است. (115)

إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ ۖ وَ يَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ ۗ وَ مَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا (116)

هر آئینه خدا نمی آمرزد آنکه شرک ورزیده شود به او و می آمرزد آنچه غیر این است برای کسی که می خواهد. و کسی که شرک می ورزد به خدا پس به یقین گمراه شد گمراهی دوری. (116)

إِنْ يَدْعُونَ مِنۢ دُونِهِ ۖ إِلَّا إِنۢدَانًا ۖ وَ إِنْ يَدْعُونَ إِلَّا شَيْطَانًا مَّرِيدًا (117)

نمی پرستند از غیر او مگر دختران و نمی پرستند مگر شیطانی دور رفته ئی از حد را. (117)

لَعَنَهُ اللَّهُ ۖ وَ قَالَ لَا تَأْخُذَنَّ مِنْ عَبَادِكَ نَصِيبًا مَّفْرُوضًا (118)

لعنت کرد او را خدا. و گفت (شیطان): البته بگیرم از بنده گان تو حصه ئی معینی. (118)
وَ لِأَضْلَلَنَّهُمْ وَ لِأَمْنِيَنَّهُمْ وَ لِأَمْرَنَّهُمْ فَلْيَبْتَئِكُنَّ آدَانَ الْأَنْعَامِ وَ لِأَمْرَنَّهُمْ فَلْيَغَيِّرُنَّ خَلْقَ اللَّهِ ۗ وَ مَنْ يَتَّخِذِ الشَّيْطَانَ وَلِيًّا مِّنۢ دُونِ اللَّهِ فَقَدْ خَسِرَ خُسْرَانًا مُّبِينًا (119)

و البته گمراه کنم ایشان را و البته در آرزوی بیهوده افکنم ایشان را و البته امر کنم ایشان را پس البته قطع کنند گوش چهارپایان را و البته امر کنم ایشان را پس تغییر دهند آفرینش خدا را. و کسی که بگیرد شیطان را دوست از غیر خدا پس به یقین زیان کار شد زیان کاری آشکاری. (119)

يَعِدُّهُمْ وَ يُمَنِّيَهُمْ ۖ وَ مَا يَعِدُّهُمْ الشَّيْطَانُ إِلَّا غُرُورًا (120)

و عده می دهد ایشان را و در آرزوی بیهوده می افکند ایشان را؛ و نمی دهد و عده ایشان را شیطان مگر فریبکاری. (120)

أُولَٰئِكَ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَ لَا يَجِدُونَ عَنْهَا مَحِيصًا (121)

آنها جایگاه ایشان دوزخ است و نمی یابند از آن راه نجاتی. (121)

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَنُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا
وَعَدَ اللَّهُ حَقًّا وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللَّهِ قِيلًا (122)

و آنانکه ایمان آوردند و کردند کار های شائسته بزودی درآریم ایشان را در بوستانهای که می رود از زیر آن جوی ها همیشه باشندگان در آن همیشه؛ وعده خدا به راستی. و کیست راستگو تر از خدا در سخن گفتن. (122)

لَيْسَ بِأَمَانِيكُمْ وَلَا أَمَانِي أَهْلِ الْكِتَابِ مَنْ يَعْمَلْ سُوءًا يُجْزَ بِهِ وَلَا يَجِدْ لَهُ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا
وَلَا نَصِيرًا (123)

نیست به آرزو های شما و نه به آرزو های اهل کتاب. کسی که می کند کار بد جزا داده می شود برای آن و نیایی برای او به غیر خدا یاری و نه مددگاری. (123)

وَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ مِنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنْثَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَٰئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ وَلَا يُظْلَمُونَ نَقِيرًا (124)

و کسی که می کند از کار های شائسته از مرد یا زن و او مؤمن باشد پس آنها درآیند به بهشت و نمی شوند ستم (به اندازه) 9 نقیری. (124)

وَمَنْ أَحْسَنُ دِينًا مِمَّنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ وَاتَّبَعَ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَاتَّخَذَ اللَّهُ
إِبْرَاهِيمَ خَلِيلًا (125)

و کیست بهتر از نگاه دین از آنکه تسلیم کرد روی خود را برای خدا و او نیکو کار است و پیروی کرد دین ابراهیم را وحدانه. و گرفت خدا ابراهیم را دوست. (125)

وَاللَّهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۗ وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ مُحِيطًا (126)

و برای خدا است آنچه در آسمانها است و آنچه در زمین است. و است خدا به همه چیز دربرگیرنده. (126)

وَيَسْتَفْتُونَكَ فِي النِّسَاءِ ۗ قُلِ اللَّهُ يُفْتِيكُمْ فِيهِنَّ وَمَا يُنلَىٰ عَلَيْكُمْ فِي الْكِتَابِ فِي يَتِّمَى النِّسَاءَ اللَّدْنَىٰ
لَا تُوْتُونَهُنَّ مَا كُتِبَ لَهُنَّ وَ تَرْغَبُونَ أَنْ تَنْكِحُوهُنَّ وَالْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الْوِلْدَانِ وَأَنْ تَقُومُوا
لِلْيَتَامَىٰ بِالْقِسْطِ ۗ وَمَا تَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِهِ عَلِيمًا (127)

و طلب فتوی می کنند از تو درباره زنان؛ بگو: خدا فتوی می دهد شما را در باره زنان و آنچه خوانده می شود بر شما در کتاب در باره یتیمان از زنان، آنانکه نمی دهید ایشان را آنچه فرض کرده شده برای ایشان و رغبت می کنید آنکه نکاح کنید ایشان را و ناتوانان از کودکان و آنکه ایستاده شوید برای یتیمان به عدالت. و آنچه می کنید از نیکویی پس هرآنینه خدا است به آن دانا. (127)

وَإِنْ امْرَأَةٌ خَافَتْ مِنْ بَعْلِهَا نُشُوزًا أَوْ إِعْرَاضًا فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا أَنْ يُصْلِحَا بَيْنَهُمَا صُلْحًا ۗ وَالصُّلْحُ خَيْرٌ ۗ وَأُحْضِرَتِ الْأَنْفُسُ الشُّحَّ ۗ وَإِنْ تُحْسِنُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا
(128)

و اگر زنی ترسید از شوهرش سرکشی (بدرفتاری) یا روگردانی را پس نیست گناه بر آن دو آنکه صلح کنند در میان خویش نوعی از صلح. و صلح کردن بهتر است. و حاضر کرده شده نفس ها با بخل. و اگر نیکوکاری کنید و پرهیزگاری کنید پس هر آینه خدا است به آنچه که می کنید آگاه. (128)

وَ لَنْ تَسْتَطِيعُوا أَنْ تَعْدِلُوا بَيْنَ النِّسَاءِ وَ لَوْ حَرَصْتُمْ عَلَيْنَا فَلَا تَمِيلُوا كُلَّ الْمِيلِ فَتَدْرُوهَا كَالْمُعَلَّقَةِ وَ إِنْ تَصْلَحُوا وَ تَتَّقُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا (129)

و هرگز نمی توانید آنکه عدالت کنید میان زنان اگر چه نهایت رغبت کنید؛ پس نکنید دوری کاملاً دوری که بگذارید او را مانند معلقه. و اگر صلح کنید و پرهیزگاری کنید پس هر آینه خدا است آمرزنده، با رحم. (129)

وَ إِنْ يَتَفَرَّقَا يُغْنِ اللَّهُ كُلًّا مِّنْ سَعَتِهِ وَ كَانَ اللَّهُ وَاسِعًا حَكِيمًا (130)

و اگر جدا شوند مرد و زن بی نیاز سازد خدا هر یک را از فراوانی خود. و است خدا واسع (دارنده نعمت های فراوان)، نهایت هوشیار. (130)

وَ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَ مَا فِي الْأَرْضِ وَ لَقَدْ وَصَّيْنَا الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَ إِيَّاكُمْ أَنْ اتَّقُوا اللَّهَ وَ إِنْ تَكْفُرُوا فَإِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَ مَا فِي الْأَرْضِ وَ كَانَ اللَّهُ غَنِيًّا حَمِيدًا (131)

و برای خدا است آنچه در آسمانها است و آنچه در زمین است. و البته به یقین توصیه نموده ایم آنان را که داده شدند کتاب را از پیش شما و شما را آنکه بپرهیزید از (خشم) خدا. و اگر نا معتقد شوید پس هر آینه برای خدا است آنچه در آسمانها است و آنچه در زمین است. و است خدا بی نیاز، ستوده شده. (131)

وَ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَ مَا فِي الْأَرْضِ وَ كَفَىٰ بِاللَّهِ وَكِيلًا (132)

و برای خدا است آنچه در آسمانها است و آنچه در زمین است. و کافی است به خدا کار سازی. (132)

إِنْ يَشَأْ يُذْهِبْكُمْ أَيُّهَا النَّاسُ وَ يَأْتِ بِآخَرِينَ وَ كَانَ اللَّهُ عَلَىٰ ذَٰلِكَ قَدِيرًا (133)

اگر بخواهد از میان می برد شما را ای مردم! و بیاورد (به میان) دیگران را. و است خدا بر این کار توانا. (133)

مَنْ كَانَ يُرِيدُ ثَوَابَ الدُّنْيَا فَعِنْدَ اللَّهِ ثَوَابُ الدُّنْيَا وَ الْآخِرَةِ وَ كَانَ اللَّهُ سَمِيعًا بَصِيرًا (134)

هر که است که می خواهد مزد دنیا را پس نزد خدا است مزد دنیا و آخرت. و است خدا بسیار شنوا، بسیار بینا. (134)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ بِالْقِسْطِ شُهَدَاءَ لِلَّهِ وَ لَوْ عَلَىٰ أَنْفُسِكُمْ أَوِ الْوَالِدِينَ وَ الْأَقْرَبِينَ إِنْ يَكُنْ غَنِيًّا أَوْ فَقِيرًا فَاللَّهُ أَوْلَىٰ بِهِمَا فَلَا تَتَّبِعُوا الْهَوَىٰ أَنْ تَعْدِلُوا وَ إِنْ تَلَوُّوا أَوْ تُعْرَضُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا (135)

ای آنانکه ایمان آورده اید! باشید ایستاده گان به عدالت، گواهی دهنده گان برای خدا و اگر

آنانکه انتظار می کشند به شما پس اگر باشد برای شما فتحی از جانب خدا گفتند: آیا نبودیم ما با شما؟ و اگر باشد برای نامعتقدان بهره نمی گفتند: آیا غالب نمی شدیم بر شما و باز نمی داشتیم شما را از ایمان آورنده گان؟ پس خدا حکم می کند میان شما روز قیامت. و هرگز نمی سازد خدا برای نامعتقدان بر ایمان آورنده گان راهی. (141)

إِنَّ الْمُنَافِقِينَ يُخَدِّعُونَ اللَّهَ وَ هُوَ خَدِيعُهُمْ وَ إِذَا قَامُوا إِلَى الصَّلَاةِ قَامُوا كُسَالَىٰ يُرَآءُونَ النَّاسَ وَ لَا يَذْكُرُونَ اللَّهَ إِلَّا قَلِيلًا (142)

هر آئینه منافقان می فریبند خدا را (به گمان خود) و او می فریبد ایشان را و وقتیکه برپا ایستادند به سوی نماز برپا ایستادند به تنبلی، می نمایند مردم را و نمی کنند یاد خدا را مگر اندکی. (142)

مُذَبِّبِينَ بَيْنَ ذَلِكَ لَا إِلَىٰ هَٰؤُلَاءِ وَ لَا إِلَىٰ هَٰؤُلَاءِ وَ مَنْ يُضَلِّ اللَّهُ فَلَن تَجِدَ لَهُ سَبِيلًا (143)

مترددان میان این نه به سوی اینان و نه به سوی آنان. و هرکه را گمراه می کند خدا پس هرگز نیابی برای او راهی. (143)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ ؕ أُرِيدُونَ أَنْ تَجْعَلُوا لِلَّهِ عَلَيْكُمْ سُلْطَانًا مُّبِينًا (144)

ای آنانکه ایمان آورده اید! نگیرید نامعتقدان را دوستان از غیر ایمان آورنده گان. آیا می خواهید آنکه بسازید برای خدا بر علیه خویشتن دلیلی آشکاری؟ (44)

إِنَّ الْمُنَافِقِينَ فِي الدَّرَكِ الْأَسْفَلِ مِنَ النَّارِ وَ لَنْ تَجِدَ لَهُمْ نَصِيرًا (145)

هر آئینه منافقان در طبقه پائین ترین از دوزخ اند و هرگز نیابی برای ایشان یآوری. (145)

إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا وَ أَصْلَحُوا وَ اعْتَصَمُوا بِاللَّهِ وَ أَخْلَصُوا دِينَهُمْ لِلَّهِ فَأُولَٰئِكَ مَعَ الْمُؤْمِنِينَ ۗ وَ سَوْفَ يُؤْتِي اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ أَجْرًا عَظِيمًا (146)

مگر آنانکه توبه کردند و اصلاح کردند و چنگ زدند (به ریسمان) خدا و خالص ساختند دین خود را برای خدا پس آنها همراه ایمان آورنده گان اند؛ و بزودی می دهد خدا ایمان آورنده گان را مزدی بزرگی. (146)

مَا يَفْعَلُ اللَّهُ بِعَذَابِكُمْ إِنْ شَكَرْتُمْ وَ ءَامَنْتُمْ ۗ وَ كَانَ اللَّهُ شَاكِرًا عَلِيمًا (147)

چه می کند خدا به عذاب شما اگر قدرشناسی کردید و ایمان آوردید؟ و است خدا بسیار قدر شناس، بسیار دانا. (147)

لَا يُحِبُّ اللَّهُ الْجَهْرَ بِالسُّوٓءِ ۗ مِنْ الْقَوْلِ إِلَّا مَنْ ظَلَمَ ۗ وَ كَانَ اللَّهُ سَمِيعًا عَلِيمًا (148)

ندارد دوست خدا بلند گفتن بدی از سخن مگر کسی که ستم کرده شده. و است خدا بسیار شنوا، بسیار دانا. (148)

إِنْ تُبْدُوا خَيْرًا أَوْ تُخْفُوهُ أَوْ تَعْفُوا عَنْ سُوءٍ ۗ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ عَفُورًا قَدِيرًا (149)

اگر آشکار کنید کار نیکی را یا پنهان کنید آن را یا عفو کنید از بدی پس هر آئینه خدا است عفو کننده، توانا. (149)

إِنَّ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيُرِيدُونَ أَنْ يُفَرِّقُوا بَيْنَ اللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيَقُولُونَ نُؤْمِنُ بِبَعْضٍ وَنَكْفُرُ بِبَعْضٍ وَيُرِيدُونَ أَنْ يَتَّخِذُوا بَيْنَ ذَلِكَ سَبِيلًا (150)

هر آئینه آنانکه نامعتقد می شوند به خدا و پیغمبران او و می خواهند آنکه جدائی افکنند میان خدا و پیغمبران او و می گویند ایمان می آوریم به بعضی و نامعتقد می شویم به بعضی و می خواهند آنکه بگیرند میان این راهی. (150)

أُولَىٰ-نِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ حَقًّا. وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُّهِينًا (151)

آنها ایشانند نامعتقدان یقیناً. و آماده ساخته ایم ما برای نامعتقدان عذابی رسوا کننده ئی. (151)

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ. وَلَمْ يُفَرِّقُوا بَيْنَ أَحَدٍ مِّنْهُمْ أُولَىٰ-نِكَ سَوْفَ يُؤْتِيهِمْ أَجْرَهُم مِّمَّ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا (152)

و آنانکه ایمان آوردند به خدا و پیغمبران او و نمی افکنند جدائی میان هیچ یک از ایشان، آنها به زودی می دهیم ایشان را مزد ایشان را. و است خدا بسیار آمرزنده، بسیار با رحم. (152)

يَسْأَلُكَ أَهْلُ الْكِتَابِ أَنْ تَنْزَلَ عَلَيْهِمْ كِتَابًا مِّنَ السَّمَاءِ. فَقَدْ سَأَلُوا مُوسَىٰ-ا أَكْبَرَ مِنْ ذَلِكَ فَقَالُوا-ا أَرْنَا اللَّهَ جَهْرَةً فَأَخَذَتْهُمُ الصَّاعِقَةُ بِظُلْمِهِمْ. ثُمَّ اتَّخَذُوا الْعِجْلَ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمْ الْبَيِّنَاتُ فَعَفَوْنَا عَنِ ذَلِكَ. وَءَاتَيْنَا مُوسَىٰ سُلْطَانًا مُّبِينًا (153)

می پرسد ترا اهل کتاب آنکه فرود آری بر ایشان کتابی از آسمان. پس به یقین پرسیده بودند موسی را بزرگتر از این پس گفتند: نشان بده به ما خدا را آشکارا پس گرفت ایشان را صاعقه به سبب ستم ایشان. سپس گرفتند گوساله را از بعد آنکه آمد به ایشان علایم روشن پس در گذشتیم ما از این. و دادیم موسی را دلیلی روشنی. (153)

وَرَفَعْنَا فَوْقَهُمُ الطُّورَ بِمِيثَاقِهِمْ وَقُلْنَا لَهُمُ ادْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا وَقُلْنَا لَهُمْ لَا تَعْدُوا فِي السَّبْتِ وَأَخَذْنَا مِنْهُمْ مِّيثَاقًا غَلِيظًا (154)

و بلند ساختیم بالای ایشان طور را به سبب گرفتن عهد ایشان و گفتیم برای ایشان: در آئید دروازه را سجده کنان و گفتیم برای ایشان نکنید تجاوز در روز شنبه و گرفتیم ما از ایشان عهدی ثابتی. (154)

فَمَا نَفْسِهِمْ مِيثَاقَهُمْ وَكُفِّرْهُمْ بِآيَاتِ اللَّهِ وَ قَتَلِهِمُ الْأَنْبِيَاءَ بَغَيْرِ حَقٍّ وَ قَوْلِهِمْ قُلُوبُنَا غُلْفٌ. بَلْ طَبَعَ اللَّهُ عَلَيْهَا بِكُفْرِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُونَ إِلَّا قَلِيلًا (155)

پس به سبب شکستن ایشان عهد خود را و نامعتقدی ایشان به آیت های خدا و کشتن ایشان پیغمبران را به غیر حق و سخن ایشان که دل های ما در پرده است. بلکه مهر نهاد خدا بر

دل های شان به سبب نامعتقدی ایشان پس نمی آورند ایمان مگر اندکی. (155)
وَبِكْفَرِهِمْ وَ قَوْلِهِمْ عَلَىٰ مَرْيَمَ بُهْتَانًا عَظِيمًا (156)

و به سبب نامعتقدی ایشان و گفتن ایشان بر مریم تهمت بزرگی. (156)

وَ قَوْلِهِمْ إِنَّا قَتَلْنَا الْمَسِيحَ عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ رَسُولَ اللَّهِ وَ مَا قَتَلُوهُ وَ مَا صَلَّبُوهُ وَ لَكِنْ شَبَّهَ لَهُمْ وَ
إِنَّ الَّذِينَ اخْتَلَفُوا فِيهِ لَفِي شَكٍّ مِّنْهُ مَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ إِلَّا اتِّبَاعَ الظَّنِّ وَ مَا قَتَلُوهُ يَقِينًا (157)

و گفتن ایشان: هر آینه ما کشتیم مسیح عیسی پسر مریم را پیغمبر خدا را و نکشتند او را و
نه بر دار کردند او را و لیکن مشتبه شد برای ایشان. و هر آینه آنانکه اختلاف کردند در این
باره البته در شک اند از آن. نیست برای ایشان به آن از علم مگر پیروی کردن گمان. و
نکشتند او را به یقین. (157)

بَلْ رَفَعَهُ اللَّهُ إِلَيْهِ وَ كَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا (158)

بلکه بلند ساخت او را خدا به سوی خود. و است خدا غالب، نهایت هوشیار. (158)

وَ إِنَّ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ إِلَّا لَيُؤْمِنَنَّ بِهِ قَبْلَ مَوْتِهِ صلى وَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يَكُونُ عَلَيْهِمْ شَهِيدًا (159)

و نیست از اهل کتاب مگر البته ایمان می آورد به او پیش از مردن خود؛ و روز قیامت
باشد (عیسی) بر ضد ایشان گواه. (159)

فَظَلِمَ مِنَ الَّذِينَ هَادُوا حَرَمْنَا عَلَيْهِمْ طَيِّبَاتٍ أُحِلَّتْ لَهُمْ وَ بَدَّاهُمْ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ كَثِيرًا (160)

پس به سبب ستم از آنانکه یهود شدند حرام ساختیم ما بر ایشان چیز های پاکیزه را که حلال
کرده شده بود برای ایشان و به سبب باز داشتن ایشان از راه خدا بسیاری را. (160)

وَ أَخَذَهُمُ الرِّبَا وَ قَدْ نُهُوا عَنْهُ وَ أَكَلِهِمْ أَمْوَالَ النَّاسِ بِالْباطِلِ وَ أَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ مِنْهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا
(161)

و گرفتن ایشان سود را و به یقین منع شده بودند از آن و خوردن ایشان دارائی های مردم را
به ناحق. و آماده کرده ایم ما برای نامعتقدان از ایشان عذابی درد ناک. (161)

لَكِنِ الرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ مِنْهُمْ وَ الْمُؤْمِنُونَ يُؤْمِنُونَ بِمَا أَنْزَلَ إِلَيْكَ وَ مَا أَنْزَلَ مِنْ قَبْلِكَ وَ
الْمُقِيمِينَ الصَّلَاةَ وَ الْمُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَ الْمُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَ الْيَوْمِ الْآخِرِ أُولَئِكَ سَنُؤْتِيهِمْ أَجْرًا
عَظِيمًا (162)

لیکن ثابت قدمان در علم از ایشان و ایمان آورنده گان ایمان می آورند به آنچه فرو فرستاده
شده است به سوی تو و آنچه فرو فرستاده شده است از پیش تو. و بر پا کننده گان نماز را.
و دهنده گان زکوة و ایمان آورنده گان به خدا و روز آخر، آنها را به زودی می دهیم ایشان
را مزدی بزرگی. (162)

إِنَّا أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ كَمَا أَوْحَيْنَا إِلَىٰ نُوحٍ وَ النَّبِيِّينَ مِنْ بَعْدِهِ وَ أَوْحَيْنَا إِلَىٰ إِبْرَاهِيمَ وَ إِسْمَاعِيلَ وَ
إِسْحَاقَ وَ يَعْقُوبَ وَ الْأَسْبَاطِ وَ عِيسَىٰ وَ أَيُّوبَ وَ يُونُسَ وَ هَارُونَ وَ سُلَيْمَانَ وَ آتَيْنَا دَاوُدَ
زُبُورًا (163)

هر آئینه ما وحی فرستادیم به سوی تو همان طوری که وحی فرستادیم ما به سوی نوح و پیغمبران از بعد او. و وحی فرستادیم ما به سوی ابراهیم و اسماعیل و اسحاق و یعقوب و نبیره گان و عیسی و ایوب و یونس و هارون و سلیمان. و دادیم داؤد را زبور. (163)
وَ رُسُلًا قَدْ قَصَصْنَاهُمْ عَلَيْكَ مِنْ قَبْلُ وَ رُسُلًا لَمْ نَقْصُصْهُمْ عَلَيْكَ وَ كَلَّمَ اللَّهُ مُوسَىٰ تَكْلِيمًا (164)

و پیغمبرانی که به یقین بیان کردیم سرگذشت ایشان را بر تو از پیش این و پیغمبرانی که نکردیم بیان سرگذشت ایشان را بر تو. و سخن گفت خدا با موسی سخن گفتن. (164)
رُسُلًا مُّبَشِّرِينَ وَ مُنْذِرِينَ لِنَاسٍ عَلَىٰ اللَّهِ حُجَّةٌ بَعْدَ الرُّسُلِ وَ كَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا (165)

پیغمبران مژده دهنده گان و بیم دهنده گان تا نباشد برای مردم بر خدا دلیلی بعد پیغمبران. و است خدا غالب، نهایت هوشیار. (165)
لَٰكِنِ اللَّهُ يَشْهَدُ بِمَا أَنْزَلَ إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ إِنَّ إِلَهًا لَّهُ عِلْمٌ وَسِعَ كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا وَ كَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا (166)

لیکن خدا گواهی می دهد به آنچه فرو فرستاده است به سوی تو؛ فرو فرستاد آن را به علم خود؛ و فرشته گان گواهی می دهند. و کافی است به خدا گواهی. (166)
إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَ صَدَّوْا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ قَدْ ضَلُّوا ضَلَالًا بَعِيدًا (167)
هر آئینه آنانکه نامعتقد شدند و باز داشتند از راه خدا به یقین گمراه شدند گمراهی دور. (167)

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَ ظَلَمُوا لَمْ يَكُنِ اللَّهُ لِيُغْفِرَ لَهُمْ وَ لَا لِيَهْدِيَهُمْ طَرِيقًا (168)
هر آئینه آنانکه نامعتقد شدند و ستم کردند هرگز نیست خدا که بیمارزد ایشان را و نه که هدایت نماید ایشان را راهی. (168)

إِلَّا طَرِيقَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا وَ كَانَ ذَٰلِكَ عَلَىٰ اللَّهِ يَسِيرًا (169)
مگر راه دوزخ را همیشه باشند گان در آنجا همیشه. و است این بر خدا آسان. (169)
يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ الرَّسُولُ بِالْحَقِّ مِنْ رَبِّكُمْ فَآمِنُوا خَيْرًا لَكُمْ وَ إِنْ تَكْفُرُوا فَإِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَ الْأَرْضِ وَ كَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا (170)
ای مردم! به یقین آمد به شما پیغمبر به راستی از جانب پروردگار شما پس ایمان بیاورید، بهتر است برای شما. و اگر نامعتقد شوید پس هر آئینه برای خدا است آنچه در آسمانها و زمین است. و است خدا دانا، نهایت هوشیار. (170)

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَا تَغْلُوا فِي دِينِكُمْ وَ لَا تَقُولُوا عَلَىٰ اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ إِنَّمَا الْمَسِيحُ عِيسَىٰ ابْنُ مَرْيَمَ رَسُولُ اللَّهِ وَ كَلِمَتُهُ أَلْقَاهَا إِلَىٰ مَرْيَمَ وَ رُوحٌ مِنْهُ فَآمِنُوا بِاللَّهِ وَ رُسُلِهِ صَٰلِحًا وَ لَا تَقُولُوا ثَلَاثَةً
أَنْتَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ إِنَّمَا اللَّهُ إِلَهُهُ وَاحِدٌ صَٰلِحًا سُبْحٰنَهُ أَنْ يَكُونَ لَهُ وَلَدٌ لَهُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَ مَا فِي

الأَرْضِ **ق** وَ كَفَىٰ بِاللَّهِ وَكِيلًا (171)

ای اهل کتاب! نکنید غلو در دین خود و نگوئید بر خدا مگر سخن حق را. جز این نیست که مسیح عیسی پسر مریم پیغمبر خدا است و کلمه او انداخت آن را به سوی مریم و روحی از جانب خدا، پس ایمان بیاورید به خدا و پیغمبران او؛ و نگوئید سه. باز آئید، بهتر است برای شما. جز این نیست که خدا معبود یگانه است؛ پاک است او آنکه باشد او را فرزندی، برای او است آنچه در آسمانها است و آنچه در زمین است. و کافی است به خدا کار سازی.

(171)

لَنْ يَسْتَنْكِفَ الْمَسِيحُ أَنْ يَكُونَ عَبْدًا لِلَّهِ وَ لَا الْمَلَىٰ **ا** تَكْفَهُ الْمُقْرَبُونَ **ه** وَ مَنْ يَسْتَنْكِفَ عَنْ عِبَادَتِي وَ يَسْتَكْبِرْ فَسَيَحْشُرُهُمْ إِلَيْهِ جَمِيعًا (172)

هرگز نمی کند ننگ مسیح آنکه باشد بنده برای خدا و نه فرشته گان مقرب (ننگ می کنند). و کسیکه ننگ می کند از بنده گی او و سرکشی می کند پس به زودی جمع می کند ایشان را به سوی خود همه یکجا. (172)

فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَ عَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَيُوَفِّيهِمْ أُجُورَهُمْ وَ يَزِيدُهُمْ مِنْ فَضْلِهِ **س** وَ أَمَّا الَّذِينَ اسْتَنْكَفُوا وَ اسْتَكْبَرُوا فَيُعَذِّبُهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا وَ لَا يَجِدُونَ لَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَ لَا نَصِيرًا (173)

پس اما آنانکه ایمان آوردند و کردند کار های شائسته پس به تمام می دهد ایشان را مزد ایشان را و زیاده می دهد ایشان را از فضل خود؛ و اما آنانکه ننگ کردند و تکبر کردند پس عذاب می کند ایشان را عذابی درد ناک و نمی یابند برای خویش از غیر خدا دوستی و نه یاری دهنده یی. (173)

يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ بُرْهَانٌ مِنْ رَبِّكُمْ وَ أَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ نُورًا مُبِينًا (174)

ای مردم! به یقین آمد به شما دلیلی از جانب پروردگار شما و فرود فرستادیم ما به سوی شما روشنی آشکاری. (174)

فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللَّهِ وَ اعْتَصَمُوا بِهِ فَسَيُدْخِلُهُمْ فِي رَحْمَةٍ مِّنْهُ وَ فَضْلٍ وَ يَهْدِيهِمْ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمًا (175)

پس اما آنانکه ایمان آوردند به خدا و چنگ زدند به او پس به زودی در می آرد ایشان را در رحمت از جانب خود و فضلی و رهنمایی می نماید ایشان را به سوی خود راهی راستی. (175)

يَسْتَفْتُونَكَ قُلِ اللَّهُ يُفْتِيكُمْ فِي الْكَلَالَةِ **ه** إِنْ امْرُؤٌ هَلَكَ لَيْسَ لَهُ وَ لَدٌ وَ لَهُ **ه** أُخْتُ فَلَهَا نِصْفُ مَا تَرَكَ **ه** وَ هُوَ يَرِثُهَا إِنْ لَمْ يَكُنْ لَهَا وَ لَدٌ **ه** فَإِنْ كَانَتَا اثْنَتَيْنِ فَلَهُمَا التُّلْتَانِ مِمَّا تَرَكَ **ه** وَ إِنْ كَانُوا **ا** إِخْوَةً رِّجَالًا وَ نِسَاءً فَلِلذَّكَرِ مِثْلُ حَظِّ الْأُنثَيْنِ **س** يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ أَنْ تَضِلُّوا **ق** وَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ (176)

طلب فتوی می کنند ترا، بگو: خدا فتوی می دهد شما را در باره کلاله (میراث کسیکه پدر و فرزندی ندارد). اگر مردی مرد که نیست برای او فرزندی و برای او است خواهری پس برای خواهرش است نصف آنچه گذاشته است. و او میراث می برد از آن خواهر اگر نباشد

برای آن خواهر فرزندی. پس اگر (خواهران) باشند دو، پس برای ایشان است دو سوم از آنچه گذاشته است. و اگر بودند برادران مردان و زنان پس برای مرد است مانند حصه دو زن. بیان می کند خدا برای شما آنکه گمراهی نکنید. و خدا است به همه چیز دانا. (176)